HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2022 Cena $ 2.50 AUGUST 2022

Kostel svatého Vavřince v Dačicích

Chrám svatého Vavřince ve městě Dačice v okrese Jindřichův Hradec, je místním farním a je chráněn jako kulturní památka České republiky.

První zmínka o dačickém kostele je rovněž první písemnou zmínkou o Dačicích vůbec. Vztahuje se k roku 1183, kdy byl vysvěcen nový románský chrám. Ten byl v 15. století přestavěn goticky. V letech 1586-1592 byla ke kostelu přistavěna italským stavitelem Franceskem Garofem de Bissone renesanční sedmipatrová hranolová věž vysoká 51 metrů s nárožními kvádry a se sgrafitovým kvádrováním. Jednotlivá patra jsou oddělena vysazenými kordonovými římsami. Na vysazených profilovaných krakorcích je věž zakončena ochozem s renesančními toskánskými sloupy na každé straně o 5 osách a zábradlím s kuželkovou balustrádou. Nad kordonovou římsou přízemí je zasazena kamenná deska s erbem Krajířů a českým veršovaným nápisem o zakládání a stavbě věže, na vysazené římse je pak další nápis se jmény členů městské rady v době stavby, dále pak reliéfní znak města Dačic z roku 1592 se šestilistou růží. Roku 1892 při opravě věže sem byla vsazena i náhrobní deska italského stavitele Francesca Garofa de Bison (†1589) nalezená v pod věží. V roce 1910 byla zvýšena střecha kostela dle

Zvon sv. Vavřinec z roku 1483

Interiér kostela sv. Vavřince v Dačicích

návrhu vídeňského architekta Hanse Prutschera, přibyla rovněž sanktusová věžička. Na věži jsou v současné době umístěny tři zvony, z nichž nejstarší zvon sv. Vavřince (váha 480 kg a průměr 141 cm) pochází z roku 1483, byl odlit Ondřejem z Hradce a Janem z Meziříčí

Kvůli poškození ohněm a zanedbané údržbě se gotický chrám dostal do havarijního stavu, proto byl v 18. století zbořen a na jeho místě byl na konci 18. Století zbudován dnešní jednolodní síňový kostel na půdorysu latinského kříže, který je slohovou směsí pozdního baroka a klasicismu z let 1775-88. Financovali jej dačický děkan Jan Neulinger a majitel dačického panství Jan Bedřich hrabě z Ostcinu. Stavbu vyprojektoval a také zahájil místní stavitel Michael Kirchmayer. Základní kámen ke kostelu sv. Vavřince byl položen 20. srpna 1775 a na stavbě se pracovalo plných 14 let. Když Kirchmayer roku 1784 zemřel, kostel dokončil zednický mistr T. Pospíchal. Slavnostně byl vysvěcen 1. června 1788.

Chrám s délkou lodi 41,5 metru krytý mohutnou valbovou střechou, patří mezi nejprostornější jednolodní kostely na Moravě. V interiéru jsou zvláště významné freskové malby tří oltářů. Jsou vytvořeny netradiční technikou, tak že místo klasických soch, sloupů, obrazů a dekorací je vše na prohnuté ploše zdi jen namalováno a architektonické rámce i centrální výjevy vytváří iluzi prostorového díla. Na hlavním oltáři se nachází výjev Umučení a oslavení svatého Vavřince, po bocích jsou zobrazeny postavy svatých Cyrila a Metoděje. První postranní oltář je zasvěcen Panně Marii Immaculatě s Ježíškem, které doprovází malý svatý Jan Křtitel společně se svatým Josefem, Alžbětou a Zachariášem. Druhý postranní oltář je zasvěcen svaté Valburze, kterou doplňují svatý Jan Nepomucký, Prokop a Vojtěch. Fresky vytvořil v roce 1787 rakouský, na Moravě usazený malíř Josef Winterhalter mladší. V kostele dále upoutá zděná kazatelna a pozdně gotická cínová křtitelnice přibližně z roku 1500.

Podle wikipedie a dalších pramenů

Foto na titulní straně: Kostel sv. Vavřince v Dačicích s renesanční věží

Svatý Vavřinec - jáhen a mučedník

Chlouba křesťanského Říma

Mešní píseň
ke sv. Vavřinci

Chlouba křesťanského Říma,
svatý jáhen Vavřinec,
života dny sečteny má,
svatá díla koná přec
Poklekáme u oltáře,
k nebi pozdvihujem tváře.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Valerián zlobou dýše,
káže jímat křesťany,
vyhladí je z celé říše,
zběsilými katany.
Svatý Vavřín, lidu rádce,
s Otcem Sixtem chrání
stádce.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Výmluvností Štěpánovou
Vavřín Krista hlásá všem,
odpůrcem ho vlasti zovou,
ač je ctností příkladem.
Základ vlasti podkopává,
zbožnosti kdo výhost dává.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Svatý Vavřín nezná mezí
pro čest Božích zákonů,
nejvyššímu církve knězi
slouží v Božím úkonu.
Mešní oběť, vrchol lásky,
s nebem upevňuje svazky.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Při oběti chleba, vína
neseme též sebe v dar,
usmíří tak Hospodina
vroucí lásky naší žár.
„Jakou oběť žádáš, Kriste?"
„Synu, dej mi srdce čisté."
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Sestoupil Bůh z nebe výše
na náš oltář obětní,
v jesličkách jenž ležel tiše,
Bůh a člověk s námi dlí.
S Vavřincem se kořme Pánu,
dal nám sebe, živou manu.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Nejvyšší kněz Tělo Páně
pozdvihuje nad oltář,
svatý Vavřín pohléd na ně,
v modlitbě svou sklonil tvář.
Při mši svaté Kristu blíže
prosme za úlevu kříže.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Svatý Vavřín Tělo Krista
z rukou kněze přijímá,
věřícím sám v srdce čistá
nejsvětější pokrm dá.
Hodné svaté přijímání
jisté v dobrém setrvání.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Mrtev nejvyšší kněz Sixtus,
svatý Vavřín raněný,
svého jáhna sílí Kristus
mučeného plameny.
V nebi Kristus život vrací
tomu, kdo ho pro něj ztrácí.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Chrámu Páně, obce naší
přelaskavý patrone,
trestný plamen za hřích zháší
mocné v nebi prosby tvé.
Volám s prosbou nad oblohu
za tvou věrnost k církvi, k Bohu.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Svatý Vavřince, buď stále
strážcem naší otčiny,
ať jsou ke tvé cti a chvále
svorny v Kristu rodiny.
Vypros úrody a zdraví,
občanům všem pokoj pravý.
Svatý jáhne, při nás stůj,
u Ježíše oroduj.

Písně, které rádi zpíváme
www.farnostnoveveseli.cz

Císař Valerián vydal v roce 257 příkaz, aby biskupové, kněží a jáhnové byli popravováni bez soudu ihned po dopadení. Věřícím laikům měl být zkonfiskován majetek a byli odsuzováni k nuceným pracím. V té době se stal papežem římský kněz Sixtus, o němž jeho současník, sv. Cyprián, napsal, že byl dobrý a mírumilovný. Když 6. srpna 258 slavil bohoslužby v kapli Kalistových katakomb, byl zabit přímo na svém biskupském stolci. Spolu s ním byli sťati také čtyři jeho jáhnové (Januárius, Magnus, Vincenc a Štěpán). Další dva římští jáhnové (Felicissimus a Agapit) byli usmrceni téhož dne v sousedních katakombách a poslední z nich byl dopaden, arcijáhen Vavřinec, kterému papež svěřil péči o hmotný majetek a charitativní činnost církve v Římě.

Po smrti papeže žádal římský prefekt, aby mu Vavřinec vydal bohatství chrámu. Sv. Ambrož v legendě o tom píše, že Vavřinec požádal o tři dny, aby mohl shromáždit majetek chrámu. Mezi tím se však snažil rozdat tolik církevního majetku, kolik bylo jen možné, chudým, aby ho tak nemohl získat prefekt. Třetího dne se dostavil před prefekta a ukázal mu to, co považoval za největší bohatství církve, a to všechny chudé, zmrzačené, slepé a trpící. Při tom prohlásil: „Chrám je skutečně bohatý, mnohem bohatší než váš císař." Pro tento čin otevřeného odporu byl následně umučen jako jeden z nejhorších zločinců. Byl upálen přivázán k železnému roštu. S ním bývá také zobrazován i s palmou v ruce a oblečen v dalmatice – jáhenském rouchu. Byl umučen 10. srpna 258. Tam, kde byl pohřben, dal Konstantin Veliký postavit baziliku. Dnešní bazilika zbudovaná (ve 13. století) na témže místě je jednou z pěti římských patriarchálních bazilik. Celkem mu bylo v Římě postaveno asi 34 kostelů. Jeho úcta se brzy rozšířila po celé západní církvi. Také v naší vlasti je mu zasvěceno mnoho chrámů.

Podle Denní modlitby církve

LITURGICKÁ ČTENÍ

19.neděle v mezidobí - 7.srpna 2022

1.ČTENÍ - Mdr 18, 6-9
Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

2.ČTENÍ - Žid 11, 1-2.8-19
Čtení z listu Židům.

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: ‚Od Izáka budeš mít potomky.‘ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 12, 32-48
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na dobré skutky. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a naleznе je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas příděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslil: ‚Můj pán hned tak nepřijde,‘ a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

20.neděle v mezidobí - 14.srpna 2022

1. ČTENÍ - Jer 38, 4-6. 8-10
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“ Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ - neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť v městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dřív než umře.“

2. ČTENÍ - Žid 12, 1-4
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhoďme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

EVANGELIUM - Lk 12, 49-53
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni.“

21.neděle v mezidobí - 21.srpna 2022

1.ČTENÍ - Iz 66, 18-21
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rosu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny

vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity" - praví Hospodin.

2.ČTENÍ - Žid 12, 5-7. 11-13
Čtení z listu Židům.

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kára. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna." V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíš uzdravil.

EVANGELIUM - Lk 13, 22-30
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?" Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!', odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!' Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravosti!' Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními."

22.neděle v mezidobí - 28.srpna 2022

1.ČTENÍ - Sir 3, 19-21. 30-31
Čtení z knihy Sirachovcovy.

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2.ČTENÍ - Žid 12, 18-19. 22-24a
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a při tom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby Bůh už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Sionu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; přistoupili jste k soudci, Bohu všech, k dušim spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

EVANGELIUM - Lk 14, 1. 7-14
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen." Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých."

23.neděle v mezidobí - 4.září 2022

1.ČTENÍ - Mdr 9, 13-18
Čtení z knihy Moudrosti.

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2.ČTENÍ - Flm 9b-10. 12-17
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filemonovi.

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

EVANGELIUM - Lk 14, 25-33
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.' Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem."

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2022

Politické události

Předsednictví České republiky v Radě Evropské unie

Česko od 1. července 2022 předsedá Radě Evropské unie. Prioritami jsou zvládnutí uprchlické krize, poválečná obnova Ukrajiny, energetická bezpečnost nebo posílení obranných kapacit. „Mezi pět hlavních témat patří také strategická odolnost evropské ekonomiky a odolnost demokratických institucí," uvedl premiér Petr Fiala. Priority předsednictví výrazně ovlivnila ruská invaze na Ukrajinu. „Letos je tomu 18 let, co Česká republika vstoupila do EU a začala tak novou kapitolu svého demokratického a ekonomického vývoje. 1. července se ujímáme historicky našeho druhého předsednictví v Radě EU. Bude to taková zkouška dospělosti. Zkouška, která v žádném případě nebude jednoduchá," uvedl na začátku konference premiér Petr Fiala.

„Ruská invaze na Ukrajinu otřásla mnoha našimi jistotami, oslabila a odhalila slabiny bezpečnostní architektury v Evropě, budeme ji muset nově uchopit a hlavně aktivně, nikoli jenom jako pozorovatelé spoléhající na ostatní, rozvíjet," řekl Fiala.

Všechny pilíře podle premiéra zahrnují dlouhodobé strategické zájmy a priority České republiky a hodnoty, které Česko dlouhodobě zastává a na které je hrdé.

„Spolu s našimi evropskými partnery budeme během šesti měsíců v čele Evropské unie usilovat o to, abychom byli společně silnější a abychom tuto naši sílu dokázali využít ve prospěch těch, kteří ji potřebují," dodal premiér. Česko se podle něj bude snažit především o dosažení shody a evropské jednoty.

Premiér dále připomněl že stejně jako v roce 2009 se Česko kormidla chopí v nelehkém období. „Naše jedinečná historická zkušenost s ruskou okupací nás naučila, že umíme čelit těžkým momentům, vzájemně si pomáhat a postavit se za to, co je správné. Tohoto úkolu se po třech letech příprav zhostíme sebevědomě a zároveň s vědomím odpovědnosti za výsledek," dodal Fiala.

Ministr pro evropské záležitosti Mikuláš Bek k prioritám uvedl, že s ohledem na řešení ukrajinské krize a obnovu její poválečné ekonomiky bude Česko například moderátorem diskusí o větší flexibilitě ve využití evropského rozpočtu. „Budeme usilovat o to, aby došlo k revizi některých legislativních norem, které regulují využití evropského rozpočtu," uvedl Bek.

Co se týče energetické bezpečnosti, nejdůležitější podle něj bude balíček RePower EU otevírající cestu ke společným nákupům plynu a k využití k evropských finančních zdrojů pro dobudování energetické soustavy.

Česko také vysílá podle ministra signál, že je dlouhodobě advokátem otevřenosti obchodních vztahů s třetími zeměmi, jež mají podobné hodnoty jako ČR. „Ztráta příležitostí v Rusku musí být vyvážena otevíráním nových příležitostí v jiných částech světa," řekl Bek.

Prioritou je ale i hledání náhradních zdrojů surovin pro evropský průmysl nebo akt o čipech, který by měl do Evropy vrátit produkci v této oblasti.

Motto českého předsednictví EU zní Evropa jako úkol. V anglické verzi je pak doplněno o „trojici R": rethink, rebuild, repower. Odkazovat má na Václava Havla a jeho řeč v německých Cáchách z roku 1996. V ní se zamýšlel nad úlohou Evropy v proměněném světě.

„My zatím pracujeme v českém kontextu s kratší verzí toho motta, než je anglická," řekl Bek. Podle něj anglickými výrazy lze „vyjádřit trochu něco jiného než pomocí českých ekvivalentů". Jako hlavní tentokrát vznikla anglická verze, protože primárním publikem je evropská pospolitost. Bek v té souvislosti připomněl heslo „Evropě to osladíme", které doprovázelo kampaň k předsednictví v roce 2009. „Český vtip není úplně snadné přeložit do angličtiny," dodal.

Podle Fialy je motto velmi výstižné. „Společná Evropa, její budování, vytváření, její dobrá podoba, která slouží rozvoji jednotlivých národních společnosti, je náš společný úkol," konstatoval. Opět zmínil ruskou agresi na Ukrajině, která podle něj ukázala, že bezpečnost, svoboda či demokracie jsou křehké hodnoty, které je nutné bránit vůči agresorům. „Demokracie je každodenní úkol, boj o svobodu je každodenní úkol," dodal.

Logo je redesignem loga prvního českého předsednictví z roku 2009 a připravilo jej studio Dark Side. Opírá se o jeho základy, avšak reflektuje současný vývoj grafického designu. Logo tvoří 27 různobarevných prvků. „Naše vizuální identita vychází z předsednictví v roce 2009, vyobrazuje růžici dvaceti sedmi prvků symbolizujících jednotlivé členské státy, přičemž každý prvek odráží barvy konkrétní země," popsala Jana Kotalíková, vedoucí Úřadu vlády.

Tvar prvku podle ní představuje stylizovanou podobu střelky kompasu a odkazuje tím na doplňkový motiv prvního českého předsednictví, což byla mapa Evropské unie složená ze zkratek jejích zemí. „Symbol kompasu zároveň naznačuje, že budeme navigovat směřování Evropy a psát budoucnost Evropské unie," doplnila. Zároveň má tvar připomínat klín na české vlajce, který je v EU unikátní záležitostí. Střelky jsou na logu uspořádané do kruhu.

Lidé si budou moci koupit i unikátní poštovní známku k předsednictví, která vychází z loga. K dispozici jich bude 400 tisíc kusů, jednu známku člověk koupí za 39 korun.

Pod pojmem předsednictví EU se obecně rozumí předsedání jedné členské země v Radě Evropské unie. Členské státy se v této funkci střídají každých šest měsíců. Během této doby je předsedající stát „hlasem i tváří" EU: mluví za všech sedmadvacet členských států.

Česká republika po Francii předsednickou roli v Radě Evropské unie převzala na začátku července. Předsednictví otevřelo 1. července společné zasedání vlády a Evropské komise v Litomyšli. V Česku se během půlročního předsednictví uskuteční 320 akcí. Slavnostní zahájení proběhlo 8. července v Praze koncertem v Rudolfinu. Česká republika bude předsedat Radě EU od 1. července 2022 do 31. prosince 2022.

Prezident jmenoval novým ministrem školství Vladimíra Balaše

Prezident Miloš Zeman ve středu 29. června jmenoval ministrem školství poslance hnutí STAN, ústavního právníka Vladimíra Balaše. Ve funkci nahradil dosavadního šéfa resortu Petra Gazdíka (STAN), který podal demisi k 30. červnu. Důvodem jeho odchodu z funkce jsou kontakty s obviněným podnikatelem Michalem Redlem z kauzy Dozimetr.

„Pan premiér Fiala, kterého si vážím, je zatížen problémy s hnutím STAN, kterého jste také členem. Já mu nechci komplikovat situaci ve výběru nového ministra školství," uvedl během jmenování mimo jiné Zeman s tím, že podle jeho informací několik kandidátů funkci odmítlo. Zmínil pak, že nového ministra jmenoval i kvůli tomu, aby byla vláda v době předsednictví EU kompletní.

Balaš před tím prezidenta navštívil v Lánech. Po schůzce uvedl, že spolu diskutovali o potřebě modernizace vzdělávání. Zmínil, že mu hlava státu doporučila, aby si doplnil znalosti o regionálním školství.

Třiašedesátiletý Balaš byl v 90. letech prvním děkanem nové právnické fakulty v Plzni. V minulosti působil jako šéf poradců bývalého prezidenta Václava Klause. Ten ho navrhl za člena Ústavního soudu, senátoři s tím nesouhlasili. Balaš se jako uznávaný právník vyjadřoval k řadě kauz, a to i k některým krokům prezidenta Zemana.

Zeman znovu kritizoval začleňování dětí s handicapem do běžných škol, s nímž dlouhodobě nesouhlasí. „Inkluze zavedla do našeho systému takzvané asistenty, kteří ruší vyučování a působí neorganicky v jakékoliv třídě… Inkluze byla hloupý experiment. Pokud se vám podaří dosáhnout toho, aby se na tomto poli situace změnila, budu rád," řekl prezident. Míní, že handicapované dítě může uspět ve speciální škole, kde „bude v něčem první, bude mít radost ze života". V běžných školách podle hlavy státu pocit úspěchu postižené dítě nezažije, a naopak bude zažívat šikanu.

Nový ministr podotkl, že napřed se musí získat tvrdá data, jakým způsobem inkluze funguje. „Budu rád, když nastavíme jakoukoliv spolupráci s asistenty v rámci nějaké formy inkluze tak, aby byla v zájmu dětí," uvedl také s tím, že výhrady ale chápe. „Je celá řada modalit o tom, jak má nebo nemá fungovat. Otázka je, jak je to prováděno. Bude potřeba zjistit, kde jsou problémy, a podle toho ten systém uzpůsobovat," dodal.

Ministerstvo v době výměny ministrů řeší kapacity škol ve spojitosti s příchodem uprchlíků z Ukrajiny či úpravy učebních plánů škol. Balaš by měl také rozhodovat, kdo povede Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání (Cermat). Ředitelku organizace, která má na starosti zejména přípravu a hodnocení maturitních a jednotných přijímacích zkoušek, Michaelu Kleňhovou odvolal Gazdík před měsícem kvůli nespokojenosti s fungováním Cermatu.

Podle předsedy vlády Balaš působil na vysokých školách a má tak zkušenosti z prostředí vzdělávání a výzkumu a z tohoto pohledu tedy předpoklady pro výkon funkce. S kandidátem na ministra se shodl, že jednou z klíčových věcí na ministerstvu bude změna rámcových vzdělávacích programů.

Balaš řekl, že jako ministr by chtěl školství reformovat způsobem, který začal bývalý ministr Plaga. Za správnou cestu označil posun od memorování ke školství zaměřenému na dovednosti. Za krátkodobý cíl považuje mimo jiné více peněz určených na mzdy nepedagogických pracovníků. Zabývat by se chtěl také nedostatkem míst na středních školách. Za akutní úkol označil začleňování dětí ukrajinských uprchlíků do škol.

Zemřela Ivana Trumpová. První manželce Donalda Trumpa bylo 73 let

Zemřela Ivana Trumpová, první manželka někdejšího amerického prezidenta Donalda Trumpa. Rodačce z Československa bylo 73 let. Trump k jejímu úmrtí napsal, že byla skvělá žena a že „její pýchou a radostí byly její tři děti". „Byla na ně tak pyšná, stejně jako jsme my všichni byli pyšní na ni," dodal bývalý šéf Bílého domu.

„S hlubokým zármutkem bych rád informoval všechny, kteří ji milovali, a bylo jich mnoho, že Ivana Trumpová zemřela ve svém domě v New Yorku," napsal Trump na svou platformu Truth Social. „Byla to úchvatná, krásná a báječná žena, která vedla skvělý a inspirativní život," pokračoval.

Trumpová, která vyrůstala za komunistické vlády v bývalém Československu, byla jeho první manželkou. „Její pýchou a radostí byly její tři děti, Donald junior, Ivanka a Eric," napsal. „Byla na ně tak pyšná, stejně jako jsme my všichni byli pyšní na ni."

Manhattanští záchranáři, kteří reagovali na volání o zástavě srdce, našli ve čtvrtek 14. července krátce po půl jedné odpoledne Ivanu Trumpovou v bytě na Upper East Side, kde žila.

„Naše matka byla neuvěřitelná žena – silná v podnikání, prvotřídní sportovkyně, zářivá kráska a starostlivá matka a přítelkyně," uvedla rodina Trumpových v prohlášení.

Dcera Trumpové Ivanka je podle svých slov odchodem své matky zdrcena. „Máma byla skvělá, okouzlující, vášnivá a hrozně vtipná. Žila svůj život naplno – nikdy si nenechala ujít příležitost zasmát se či zatancovat," napsala Ivanka na Twitteru.

V mládí Trumpová závodně lyžovala, byla modelkou, poté emigrovala na Západ a dobře se provdala. „Přežila. Utekla před komunismem a přijala tuto zemi. Své děti učila odvaze a houževnatosti, soucitu a odhodlání. Bude velmi chybět své matce, svým třem dětem a deseti vnoučatům," dodala rodina.

K úmrtí Trumpové se vyjádřil také exprezidentův někdejší právník a bývalý starosta New Yorku Rudy Giuliani. „Ivana Trumpová byla skutečně talentovaná, kreativní a krásná osobnost. New Yorku významně přispěla. Navíc, navzdory všem pozlátkům okolo, dala spolu s prezidentem Donaldem J. Trumpem světu výjimečně dobré, vyrovnané a slušné děti a vnuky," napsal.

Trumpová, za svobodna Zelníčková, se narodila 20. února 1949 ve Zlíně v rodině architekta. Když u ní rodiče zaznamenali pohybové vlohy, podporovali ji ve sportovní kariéře. Ve třech letech už stála na lyžích, ve dvanácti byla v reprezentaci. Studovala Fakultu tělesné výchovy a sportu na Univerzitě Karlově.

Tehdejší Československo jí však brzy připadalo malé, tak aby mohla odejít na Západ, poprvé se vdala za lyžaře s rakouským pasem Alfreda Winklmayra. V Kanadě pak pracovala jako modelka, po příchodu do New Yorku se

seznámila s Trumpem. S pozdějším americkým prezidentem se setkala v roce 1976, svatba se konala o rok později.

Sňatek ukončil rozvod v roce 1992 po Trumpově románku s bývalou miss státu Georgia Marlou Maplesovou. Po oficiálním konci manželství Trump vyhlásil bankrot. Ivana po bouřlivém rozvodu vysoudila 25 milionů dolarů, několik domů a roční apanáž šest milionů.

Potřetí se Trumpová provdala v roce 1995 za Itala Riccarda Mazzucchelliho, manželství trvalo dva roky. Jejím čtvrtým a posledním mužem byl v letech 2008 až 2009 o 23 let mladší italský model Rossano Rubicondi.

S Trumpem měla v posledních letech korektní vztahy. Jak přiznala, v prezidentských volbách jej volila a pravidelně spolu hovořili. Po zvolení Trumpa do Bílého domu na podzim 2016 se spekulovalo o tom, že jeho exmanželka by mohla zastávat post velvyslankyně v Česku.

Trumpová tehdy řekla, že má pro funkci dobré předpoklady, neboť čeština je její mateřský jazyk a v zemi je známá, a to nejen díky příjmení Trumpová. Tato myšlenka měla zastání i na Hradě, vyslání podnikatelky podporoval prezident Miloš Zeman. Nakonec však Trumpová sama možnost stát se diplomatkou odmítla.

V roce 2018 pro internetový magazín Page Six ale řekla, že nechce, aby její exmanžel v roce 2020 znovu kandidoval.

V rozhovoru z roku 2007 Trumpová promluvila o svém bohatství i o tom, že peníze dokázala vydělat sama. „Umím to dobře, dokážu to líp než muži, vypadám dobře, jsem chytrá, byla bych bohatá i bez Donalda."

Tvrdila, že podstatou jejího úspěchu je sebevědomí a především chuť pracovat. „Vstanu o šesté a celý den tvrdě pracuji. Spím jen čtyři hodiny denně," uvedla před časem. Aktivit měla Trumpová řadu – vlastnila síť hotelů, stavěla mrakodrapy, pomocí teleshoppingu prodávala vlastní kosmetiku, oblečení, módní doplňky nebo šperky.

O byznysu či o vztazích mezi ženami a muži také pořádala přednášky, psala knihy a sloupky do magazínu, měla i vlastní reality show. „Donald nebyl bohatý, když jsme se brali. Úspěch byl náš společný. Po rozvodu jsem sice dostala peníze, ale ty jsem rozmnožila nejmíň tisíckrát," řekla Trumpová. Manželé spolu podnikali, stavěli hotely a kasina. I největší Ivanini kritici uznávají, že Donald za své miliardy hodně vděčí právě obchodnímu nadání své exmanželky.

A ačkoliv si Trumpová potrpěla na upravený vzhled, nerada prý utrácela za zbytečnosti. „To dám ty peníze raději chudákům," říkala s tím, že charitě posílala až půl milionu dolarů ročně.

„Dávám peníze ženám, které doma mlátí muži, nebo těm, které jsou samy s nemocným dítětem. Pomáhám i takovým, které nemají peníze ani na oblečení – aby mohly jít na pohovor kvůli práci. Dáme jim kostým a poradíme, jak na pohovoru mluvit. Taky jsem postavila čtyři domy na Floridě, takové polonemocnice," popsala tehdy.

„V apartmá je vždy zdravý rodič s nemocným dítětem nebo obráceně: zdravé dítě s nemocným tátou nebo nemocnou mámou. Jeden z té dvojice umře. Ty zdravé připravujeme na to, že brzy budou sami, a o nemocné se staráme, aby zemřeli důstojně. Víc udělat nemůžeme," dodala Trumpová.

Pohřeb československé rodačky Ivany Trumpové se konal v New Yorku ve středu 20. července v katolickém kostele sv. Vincenta Ferrera na Manhattanu.. Památku jí přišel uctít i její exmanžel, bývalý americký prezident Donald Trump. Přišel se svou nynější chotí Melanií. Trump se připojil ke třem dětem, které s Ivanou má - Donaldu juniorovi, Erikovi a dceři Ivance s manželem.

Posledního rozloučení se zúčastnil i velvyslanec České republiky v USA Hynek Kmoníček a také generální konzul v New Yorku Arnošt Kareš.

Ekonomika

Euro poprvé od konce roku 2002 za méně než dolar

Jednotná evropská měna se poprvé od konce roku 2002 propadla pod paritu s americkým dolarem a ve středu 13. července krátce před 15:00 SELČ se prodávala zhruba v kurzu 0,9998 dolaru. Podle analytiků k tomu přispívají obavy z recese v eurozóně a také předpoklad, že americká centrální banka bude pokračovat ve svižném zvyšování úrokových sazeb.

Náladu na trhu ovlivnila statistika ze Spojených států, která ukázala, že míra inflace v USA v červnu překvapivě vystoupila na 9,1 procenta.

V eurozóně podle předběžných údajů činila 8,6 procenta, Evropská centrální banka (ECB) ale základní úrok přesto drží na rekordním minimu nula procent.

Prezidentka ECB Christine Lagardeová ale v červnu avizovala, že tento měsíc počítá se zvýšením základních sazeb o čtvrt procentního bodu. Do konce roku má v úmyslu tempo zvyšování sazeb urychlit. V USA je základní úrok nyní v pásmu 1,50 až 1,75 procenta a šéf tamní centrální banky Jerome Powell předpokládá, že sazby se budou dál zvyšovat.

„Ta aktuální čísla o výši inflace jsou ohromující. Je to víc, než se čekalo, a ukazuje se, že inflace se rychle ubírá nežádoucím směrem," řekl podle agentury Reuters hlavní investiční analytik Chris Zaccarelli ze společnosti Advisor Alliance. Nejvíce se dál zvyšují ceny benzinu a potravin.

Euro se už v úterý dotklo parity, což znamená, že se k dolaru prodávalo v kurzu jedna ku jedné. Ve středu pod paritu spadlo. Zpevňuje i takzvaný dolarový index, který vyjadřuje hodnotu dolaru ke koši šesti hlavních světových měn. Ve středu 13. července se pohyboval kolem 108,59 bodu, maxima od října 2002.

Euro se v bezhotovostní formě začalo používat v roce 1999. Od začátku roku 2002 pak existuje i ve fyzické podobě, tedy ve formě bankovek a mincí.

Kurzovní lístek
25. 7. 2022 (střed)

EUR, 1 .....24.535
Kanada, 1 .....18.632
USA, 1 .....23.962

Kultura

56. ročník mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech

Na závěrečném ceremoniálu letošního ročníku MFF Karlovy Vary si pro čestnou cenu došli herci Boleslav Polívka, Benicio del Toro a Geoffrey Rush. Hlavní soutěž vyhrál kanadsko-íránský snímek Nadějné léto. Herec Martin Finger bral cenu za nejlepší herecký výkon ve filmu Slovo, cenu má i jeho režisérka Beata Parkanová. Český snímek Zkouška umění zvítězil v soutěži Proxima.

Stejně jako úvodní večer začalo netypicky i zakončení

56. ročníku mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech. Nejprve moderátor Marek Eben upozornil, že úvodní show bude obsahovat stroboskopická světla a pyrotechnické efekty, které zahřály zejména diváky v prvních řadách, načež opakovaně vyzval: „Zapněte si prosím své mobilní telefony a pořizujte si obrazové a zvukové záznamy." Následovala vizuálně-taneční show z dílny bratří Cabanů.

Jako první ze tří laureátů čestných cen se na pódiu objevil český herec Boleslav Polívka. „Nedostal ji proto, že jsme kamarádi," uvedl prezident festivalu Jiří Bartoška sestřih Polívkových rolí. „Tatínek byl ochotník a měl by z toho radost. Považoval by mne za chloubu vizovického ochotnictva," řekl Polívka s Cenou prezidenta festivalu. „Jsem dojat a jsem šťasten," dodal.

Stejnou cenu obdržel i americký herec Benicio del Toro. „Je to takové zvláštní dívat se na to, co jsem všechno natočil. Nevím, jak jsem se tam vlastně dostal, možná to bylo štěstí, možná talent, možná vytrvalost. Ale nemohl bych dostat tuto cenu, aniž bych vám řekl, že to, co jsem natočil já, je vedlejší produkt mnoha lidí, kteří ve mne věřili. Myslím na svou rodinu, na svou matku, otce, své učitele, kouče i agenty a producenty," řekl mimo jiné.

Herec dále dodal, že jsme blízko suverénnímu státu, který se už pět měsíců brání agresi: „Karlovarský festival projevil solidaritu Ukrajině tím, že dal prostor projektům z festivalu v Oděse, i proto je pro mne ctí jeho cenu převzít."

Pro Cenu za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii si přišel oscarový herec Geoffrey Rush. „Jsem úplně stejně nadšený, jako když jsem v šesti letech poprvé seděl v divadle," řekl silně dojatý herec.

Nejdříve zatancoval a pak přečetl připravenou řeč, kterou zahájil češtinou: „Děkuji všem v Česku, je to velké čest. A také dobrý večer, Brno!" Pak už pokračoval anglicky a zmínil Černé divadlo Jiřího Srnce, dramatiku bratří Čapků, dílo Miloše Formana, práci Bolka Polívka a Borise Hybnera v režii Ctibora Turby. „To představení bylo naprosto úžasné. Bolku, vy jste byl mou mužskou múzou. Chtěl jsem být jako vy!" řekl Rush.

V zmínkách o českých stopách pokračoval, když vzpomněl na svou první mezinárodní práci, tedy natáčení Bídníků na Barrandově. Zmínil i Václava Havla a fakt, že se jedním ze světových vůdců stal dramatik.

Diváckou cenu si odnesl hudební dokument PSH Nekonečný příběh. V nové soutěži Proxima zvítězil tuzemský dokument o přijímacích zkouškách na Akademii výtvarných umění Zkouška umění, který natočila Adéla Komrzý a Tomáš Bojar. Zvláštní cenu si odnesla španělsko-argentinská Pieta. Zvláštní uznání pak chorvatsko-srbský snímek Strýček.

V hlavní soutěži získal cenu za mužský herecký výkon Martin Finger, porotu zaujal ve snímku Slovo. „Nedělám svou práci kvůli uznání, ale když uznání přijde, navíc od mezinárodní poroty bez předsudků, takové uznání potěší," řekl. Trofej za ženský herecký výkon si rozdělily herečky gruzínského snímku Vlastní pokoj, Taki Mumladze a Mariam Khundadze.

Český snímek Slovo bodoval dvakrát. Vedle Fingera totiž cenu dostala i Beata Parkanová za režii. Zvláštní cenu porotci přiřkli nejkratšímu filmu soutěže, španělskému snímku Musíte se přijet podívat.

Hlavní soutěž vyhrál kanadsko-íránský příběh Nadějné léto. „Děkuji Kanadě, zemi, která mi poskytla šanci, abych natočila příběh podle vlastních představ," prohlásila filmařka íránského původu Sadaf Foroughi.

Odpolední déšť neodradil filmové fanoušky, aby si u červeného koberce před hotelem Thermal počkali na své hvězdy. Po čtvrté se naštěstí vyčasilo a delegace tak mířily do Velkého sálu bez deštníků. Vedle známých tváří Jiřího Bartošky, Marthy Issové či Davida Ondříčka zaujali i sportovci Jiří Procházka, Petra Kvitová či Tomáš Satoranský. Veronika Žilková dorazila s dcerou Kordulou.

Na 56. ročníku Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech se prodalo 121 015 vstupenek. Loni to bylo o deset tisíc méně, akce se však konala v srpnovém termínu a byla ještě poznamenaná pandemií koronaviru. V posledním předcovidovém roce 2019 se prodalo za celý festival 139 271 vstupenek.

Letošního ročníku se zúčastnilo 10 592 akreditovaných návštěvníků, 414 filmových tvůrců, 931 akreditovaných filmových profesionálů a 530 novinářů. Během festivalu se uskutečnilo 453 filmových představení.

Kultura

Krejčíková se Siniakovou jsou podruhé královnami Wimbledonu

Finále nejvýše nasazených dvojic si v ženské wimbledonské čtyřhře podmanil český pár Barbora Krejčíková – Kateřina Siniaková. Šampionky z roku 2018 porazily Belgičanku Elise Mertensovou s Číňankou Čang Šuaj 6:2, 6:4 a podruhé v kariéře si z All England Clubu odvezou titul. Celkově už pátý grandslamový a druhý v letošním roce po lednovém Australian Open.

Nejlepší deblový pár loňského roku ztratil letos ve Wimbledonu jen jeden set. Proti Mertensové a Čang Šuaj neudržel pouze jedinkrát servis a díky čtyřem brejkům dotáhl finále za 68 minut do vítězného konce. Pro Krejčíkovou je o to cennější, že tři měsíce nemohla hrát kvůli problémům s loktem.

Šestadvacetileté Češky triumfovaly v pátém grandslamovém finále ze šesti, mezi trofejemi jim schází jen titul z US Open. V letech 2018 a 2021 ovládly antukové Roland Garros.

„Mám v sobě spoustu emocí. Celý den jsem se těšila, až se dostaneme na centrální kurt a uvidím zase zaplněnou královskou lóži a legendy našeho sportu. Mám tu také rodiče, kteří se na nás přijeli podívat. Musela jsem je uprosit, protože se báli, že mi přinesou smůlu. Jsem ale ráda, že tu jsou a smůlu nepřivezli," řekla v rozhovoru na kurtu Krejčíková.

Se Siniakovou už ve druhém gemu prolomily soupeřkám servis. Poté, co získaly další brejk v závěru, ukončily úvodní sadu za 33 minut. Následně sice nasazené jedničky hru vyrovnaly a za stavu 3:3 využily brejkbol, vedení ale při servisu Mertensové nepotvrdily. Poslední dva gemy patřily českým tenistkám. "Byla pro nás čest a privilegium tady hrát. Mísí se v nás spousta emocí," doplnila Siniaková.

Krejčíková získala ve čtyřhře třináctý titul v kariéře, Siniaková osmnáctý. Mertensová s Čang Šuaj si naopak připsaly první letošní porážku na trávě.

Podle www.idnes.cz
Připravila Dominika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Arcidiecéze olomoucká má nového administrátora, zvolen byl biskup Josef Nuzík

V Olomouci se v pondělí 4. července 2022, sešel tzv. sbor poradců, aby po odchodu arcibiskupa Jana Graubnera, který se v sobotu ujal vedení pražské arcidiecéze, zvolil podle předpisů církevního práva nového administrátora olomoucké arcidiecéze. Stal se jím dosavadní pomocný biskup a generální vikář Josef Nuzík.

„Volbu sboru konzultorů přijímám s vědomím své lidské nedostatečnosti a také toho, že diecéze potřebuje dočasného správce. Tato služba přitom pro mě není neznámá, protože jsem prožil třináct let let jako generální vikář vedle arcibiskupa Jana," byla první slova nově zvoleného administrátora.

Josef Nuzík se narodil 25. července 1966 ve Strání v zemědělské rodině. Po maturitě pracoval jako soustružník, na podzim roku 1989 pak začal svou přípravu ke kněžství. Jáhenské svěcení přijal roku 1994 a jáhenskou službu vykonával v Novém Jičíně, kde posléze – po přijetí kněžského svěcení 17. června 1995 z rukou arcibiskupa Jana Graubnera – působil také jako farní vikář. Od léta roku 1996 sloužil jako farní vikář v Luhačovicích a Pozlovicích, v roce 1997 byl jmenován administrátorem farnosti Nivnice a souběžně spravoval také Korytnou. V roce 2003 byl jmenován farářem ve Štípě u Zlína a zároveň administroval farnost Hvozdná, přitom byl i děkanem vizovického děkanátu.

V roce 2005 byl jmenován vicerektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci, kde působil čtyři roky. V roce 2009 ho arcibiskup Graubner jmenoval svým generálním vikářem, v tomto období byl také ustanoven kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci. Papež František ho 5. července 2017 jmenoval titulárním biskupem diecéze Castra Galbae a pomocným biskupem olomouckým. Biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Jana Graubnera přijal 14. října 2017.

Předpisy týkající se nově zvoleného administrátora zmiňuje oficiál církevního soudu P. Libor Botek. „Má stejné povinnosti jako diecézní biskup: povinnost rezidence, mše svaté pro populo nebo účasti na naddiecézních zasedáních církevní provincie a biskupské konference," vyjmenovává. Přesto je právní postavení administrátora v praxi omezeno obecným pravidlem sede vacante nihil innovetur, tedy „v době uvolnění úřadu diecézního biskupa se neprovádějí žádné změny". Je tak zakázáno, aby administrátor prováděl jakékoli úkony, které by mohly způsobit škodu nebo újmu diecézi a biskupským právům, aby například odstraňoval, ničil nebo jakkoli měnil jakýkoli dokument diecézní kurie. Administrátor také nesmí udělovat exkardinaci nebo rozhodovat o inkardinaci klerików, odvolávat kancléře nebo diecézní notáře, zakládat veřejná sdružení věřících nebo jmenovat faráře, ledaže by farnost byla neobsazená déle než rok.

132. plenárního zasedání ČBK se účastnil i kardinál Czerny

Biskupové Čech, Moravy a Slezska jednali od 7. – 8. července 2022 na Velehradě v rámci 132. plenárního zasedání ČBK. Jednání se mimo zástupců mužských a ženských řeholí, sr. Kristy Chládkové a arciopata Prokopa Siostrzonka, účastnili i kardinál Michael Czerny SJ, prefekt Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji, nový apoštolský nuncius arcibiskup Jude Thaddeus Okolo a chargé d'affaires Apoštolské nunciatury v ČR Mons. Giuseppe Silvestrini.

Plenárnímu zasedání předcházely Dny lidí dobré vůle a Národní synodální setkání, které završilo národní fázi Synody o synodalitě.

Nový apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo v úvodu zasedání krátce pozdravil biskupy, poděkoval za přijetí a vyjádřil radost za možnost opětovně působit v České republice.

Na plénu hovořil k biskupům i host velehradských slavností, brněnský rodák kardinál Michal Czerny SJ, který prezentoval poslání Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji, jehož úkolem je podporovat lidskou osobu a její důstojnost ve všech oblastech lidského, veřejného a společenského života ve společném domě a mnoha společenstvích světa. *„Pro Dikasterium to znamená naslouchat, vést dialog a synodálním způsobem uvažovat, následně rozlišovat, navrhovat a zastávat účinné způsoby, jak pomoci Svatému otci, biskupům, všem, kteří jim pomáhají a celému Božímu lidu v jejich boji za všestranný lidský rozvoj pro všechny,"* uvedl mimo jiné kardinál Czerny.

Na plenární zasedání byl pozván také poslanec Parlamentu ČR Marek Výborný, který představil pokračování iniciativy Milostivé léto. Biskupové opětovnou realizaci druhé vlny Milostivého léta velmi vítají a vyzývají všechny, na které se možnost oddlužení vztahuje, aby ji, pokud je to v jejich silách, využili. Zároveň chtějí povzbudit ostatní k tomu, aby se o lidi kolem sebe s tímto problémem zajímali a pomohli jim s dosažením oddlužení.

Dalším hostem 132. plenárního zasedání byl velvyslanec ČR při Svatém stolci Václav Kolaja, který informoval o nedávné návštěvě předsedy Vlády ČR Petra Fialy u papeže Františka a na vatikánském státním sekretariátu i o dalších aktivitách českého velvyslanectví při Svatém stolci.

Biskupové se věnovali ekonomickým záležitostem a podnětům z komisí a rad ČBK. Na podnět liturgické komise byla schválena směrnice pro ustavení trvalých lektorů a lektorek a trvalých akolytů a akolytek. Schválili také dodatek k pohřebním obřadům, který obsahuje rovněž texty posledního rozloučení s pokřtěnými, kteří svou víru nežili či modlitbu za zesnulého nepokřtěného, což reflektuje mimo jiné výstupy Národního synodálního shromáždění, ze kterých vyplynulo, že by církev měla být k dispozici i pro ty, kteří stojí mimo ni či na jejím okraji.

Biskup delegát pro mládež Pavel Posád informoval o přípravách na blížící se Celostátní setkání mládeže, které se bude konat 6. - 13. srpna v Hradci Králové. Biskupové jmenovali nového ředitele Sekce pro mládež ČBK, kterým se od 1. září 2022 stane P. Roman Kubín, kněz brněnské diecéze. Ke dni 8. července 2022 byl již biskupy také pověřen, aby společně se stávajícím ředitelem této sekce, P. Kamilem Strakem, koordinoval přípravy Celostátního setkání mládeže.

Biskup delegát pro rodinu Josef Nuzík referoval o zkušenosti ze Světového setkání rodin, které se konalo 22. - 26 června v Římě a účastnila se ho česká delegace složená ze tří manželských párů, P. Martina Sklenáře a biskupa Nuzíka. Na základě žádosti ministryně obrany Jany Černochové biskupové jednali o prodloužení mandátu hlavnímu kaplanovi Armády ČR plk. Jaroslavu Knichalovi. A organizaci Skauti Evropy představil rámci plenárního zasedání Antonín Štěpanovský, náčelník této organizace.

Podle: www.cirkev.cz

Mons. Jan Graubner, nový pražský arcibiskup byl uveden na svatovojtěšský stolec

Dosavadní olomoucký arcibiskup Jan Graubner po přečtení papežské buly v sobotu 2. července 2022 při mši svaté v katedrále sv. Víta na Pražském hradě usedl do křesla symbolizujícího arcibiskupský stolec, a stal se tak 37. pražským arcibiskupem, metropolitou a primasem českým.

Předání bylo nejprve formálně provedeno v arcibiskupské kanceláři, kde došlo také k převzetí klíče od korunovačních klenotů, jehož je pražský arcibiskup držitelem. Mši svaté předcházel liturgický průvod z Arcibiskupského paláce, rozezněl se též největší zvon v České republice Zikmund.

Následoval slavnostní obřad v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze za účasti biskupů z Čech, Moravy, Slezska, zástupců apoštolské nunciatury a episkopátu z Německa, Polska, Slovenska a Rumunska, představitelů ekumeny, předních ústavních činitelů v čele s premiérem Petrem Fialou a předsedou Senátu PČR Milošem Vystrčilem, řady kněží, řeholníků a řeholnic a věřících, při kterém byl nový pražský arcibiskup Jan Graubner uveden do úřadu.

Po přečtení papežské jmenovací buly odcházející arcibiskup Dominik kardinál Duka symbolicky odevzdal svému nástupci arcibiskupskou svatovojtěšskou berlu a nový papežský nuncius Jude Thaddeus Okolo předal Janu Graubnerovi pallium, symbol arcibiskupa metropolity.

Arcibiskup ve své homilii vzpomenul na dobu před 30 lety, kdy přebíral vedení olomoucké arcidiecéze a zamýšlel se nad rolí, kterou má dnes: „Někteří se ptáte, jakou mám představu o své biskupské službě, jakou mám vizi. Mohu říci, že spolu se svými spolupracovníky a s váními se všemi, kdo jste ochotní se zapojit, chci být stále zahleděný do krásy Božího města, chci se dívat na Boží plány tohoto města a realisticky hodnotit současný stav stavby církve na kousku staveniště, kterým je naše diecéze. Její základy u nás jako zkušený stavitel kdysi kladl svatý Metoděj a po něm svatý Wolfgang, do jehož diecéze tehdy Praha patřila, svatý

Papežský nuncius Jude Thaddeus Okolo předává Mons. Janu Graubnerovi pallium, symbol arcibiskupa metropolity. Vpravo kardinál Stanislaw Dziwisz, emeritní arcibiskup krakovský, bývalý osobní sekretářem papeže sv. Jana Pavla II., který novému arcibiskupovi Janu Graubnerovi předal jako dar relikviář s ostatky sv. Hedviky Slezské

Nový pražský arcibiskup Mons. Jan Graubner promlouvá při mši svaté

Vojtěch, první pražský biskup české krve, a mnozí další. V posvátné úctě k dílu našich předků, které nás zavazuje, musíme budovat svůj díl stavby."

„Na tomto místě chci poděkovat všem kněžím, řeholníkům i laikům, kteří žijí své křesťanství opravdově, takže Boží milost může skrze ně působit. S velkou úctou se dívám na všechny, kteří jednali podle svého svědomí a zachovali věrnost církvi i v těžkých zkouškách totalit či začátku svobody, v níž nebylo vždy snadné se orientovat. Vážím si všech, kteří nepodlehli kompromisům a dokázali dávat Boha a jeho přikázání na první místo. Vážím si všech, kteří měli odvahu i v těžkých okolnostech budovat církev náročným apoštolátem, ale i těch, kteří přes své pády a bloudění poctivě hledali pravdu a dokázali dělat pokání. Chci pozdravit i ty, kteří se za věřící nepovažují, ale snaží se nezištně milovat a tak jsou Bohu blíž, než si uvědomují. Chci vidět i místa odcizená Bohu, lidi, k nimž evangelium ještě neproniklo, protože se nenašli ti, kdo by je hlásali srozumitelnou řečí. Nemohu nevidět prořídlé řady kněží. Přesto mám naději. Jsou tu církevní školy, charity, obnovená společenství různých spiritualit, i nová pastorační centra a nové kostely. Není důvod k pesimizmu. Boží milost působí stále. Děkuji mým předchůdcům, jejichž podíl je nesporný, ale sami by mnoho nedokázali. Proto děkuji i jejich spolupracovníkům. Ani já mnoho nedokážu. Bude záležet na každém z nás. Jedině společně můžeme stavět duchovní chrám, ve kterém jsme jako živé kameny každý na svém místě."

Na závěr bohoslužby promluvil i zástupce zahraničních hostů, emeritní krakovský arcibiskup kardinál Stanislaw Dziwisz, který předal novému arcibiskupovi ostatky sv. Hedviky. Slova se ujal také premiér České republiky, Petr Fiala, který zavzpomínal na dřívější setkání s kardinálem Dukou i arcibiskupem Graubnerem. „Při vedení pražské arcidiecéze v těchto složitých časech půjde především o uplatnění moudrosti, lidského přístupu, o spolupráci, hledání konsensu," řekl mimo jiné premiér Fiala. Arcibiskup Graubner přináší podle něj zkušenost, nadhled a porozumění, je ochoten naslouchat a spojovat.

Podle: www.cirkev.cz

Bartolo Longo

Z okultisty mariánským ctitelem

Satanista, který se stal světcem - vlevo Pompejská Madona, Panna Maria královna svatého růžence se sv. Dominikem a sv. Kateřinou Sienskou; vpravo Bartolo Longo před obrácením

Když 26. října 1980 prohlásil svatý papež Jan Pavel II. italského právníka Bartola Longa za blahoslaveného, málokdo věděl, o koho se jedná. Málokdo také znal svatyni Panny Marie Růžencové v Pompejích.

Mládí: zkouška víry

Bartolo Longo se narodil 10. února 1841 v Latianu v Itálii ve velmi zbožné rodině, která starostlivě dbala na jeho náboženskou výchovu. V roce 1861 začal inteligentní a schopný Bartolo studovat právnickou fakultu v Neapoli, kde byla jeho víra podrobena těžké zkoušce, ve které tento mladý muž neobstál.

Tehdejší italské univerzity byly totiž semeništěm nových filozofických a společenských proudů: šířil se na nich ateismus, liberalismus a antiklerikalismus. Kromě kritiky Církve byly v tomto prostředí velmi rozšířené okultní praktiky, nejčastěji tzv. spiritistické seance (vyvolávání „duchů zemřelých" – pozn. red.). Mladý student práv se jich často účastnil. Zajímavé, ale rozhodně ne správné bylo, že zadával duchům i mnoho závažných otázek – stále měl totiž v sobě touhu po hledání pravdy.

Ve službách zla

Bartolo se také zúčastňoval divokého studentského života. Nechával se čím dál tím více pohlcovat spiritismem, který byl v tehdejší době novým „náboženstvím" se specifickými rituály – je známý fakt, že tam, kde se vytrácí víra, nezůstane nevěra a ateismus, ale šíří se různé deformované pseudonáboženské formy a pověry. Inteligentní mladý muž na sebe strhával stále více pozornosti, pak mu začali svěřovat i vedení setkání. O to hlouběji byl pak Bartolo vtahován do tohoto světa, obráceného proti Bohu, a také jeho boj proti křesťanství byl ještě aktivnější. Dostal dokonce nabídku stát se „knězem" spiritistického náboženství. Chápal, že jde o službu satanovi, ale nenávist k Církvi ho tak ovládala, že to pro něho nebylo překážkou.

V angažované službě zlu ale nenašel to, po čem toužil: pravdu. Nezískal vnitřní pokoj a řád, spíš naopak – jeho zdraví se podlomilo, byl pohublý a v noci místo spánku přicházela ďábelská vidění a sebevražedné myšlenky.

Obrácení

V tomto stavu se Bartolo Longo obrací s prosbou o radu na svého přítele Vincenza Pele, horlivého katolíka. Ten okamžitě pochopí závažnost situace: buď se Bartolo vrátí k Pánu Ježíši, nebo skončí v blázinci. Bartolo po náročném duchovním boji přistoupí ke svaté zpovědi a svatému přijímání, čímž může začít nová kapitola jeho života!

Poprvé v Pompejích

Jako mladý právník jel jednou vyjednávat v majetkových záležitostech do okolí města Pompeje. První dojem byl odpudivý: pohanské zvyky, úpadek mravů, polorozpadlý kostelík, farář otupělý nezájmem farníků... Bartolo pochopil, že zde je jeho místo, aby získal Bohu duše skrze Marii. Začal šířit růženec – ukázalo se totiž, že zde lidé neumí ani Zdrávas Maria.

Kdo šíří růženec, bude spasen!

Pak na něj ale dolehla vážná duchovní krize. Satan mu našeptával: „Přísahal jsi mi sloužit jako můj kněz a ta přísaha trvá. Jsi můj!" Bartolo byl na pokraji zhroucení.

V tom uslyšel jiný hlas: „Jestliže hledáš spásu, hlásej modlitbu růžence. To je příslib Panny Marie. Kdo hlásá modlitbu růžence, bude spasen!" Pod vlivem zážitku zvedl ruce k nebi a zvolal: „Jestli je pravda, co jsi slíbila svatému Dominikovi, že kdo hlásá modlitbu svatého růžence, bude zachráněn; já se zachráním, neboť neodejdu z Pompejí bez toho, abych hlásal modlitbu tvého růžence!"

Bartolo se vrhl s novou vervou do boje o záchranu duší. Aby mohl vytvořit růžencové bratrstvo, potřeboval získat obraz Panny Marie Růžencové. Kvůli nedostatku prostředků koupil starý obraz nevelké umělecké kvality, který byl převezen do Pompejí na voze s hnojem. Tento obraz je dnes slavným pompejským milostným obrazem v nynější bazilice. I na jejím vybudování se Bartolo podílel. Krátce po založení růžencového bratrstva v Pompejích totiž přišla překvapivá a naprosto nečekaná výzva od místního biskupa: Bartolo má postavit nový, větší kostel na místě toho starého a zchátralého. Je úžasné sledovat, co dokáže mladý člověk s Božím požehnáním a s posláním od Církve!

Blahoslavený Bartolo Longo s chlapci, pro které zajišťoval přístřeší, výchovu i vzdělání

Další úkoly

Panna Maria stále překvapovala svého apoštola novými úkoly. Organizováni sbírek na stavbu kostela po celém kraji, položení základů, růžencový apoštolát – to by stačilo zcela vyplnit každý den od rána až do večera. Ale Bartolo chtěl žít jenom pro Ježíše, a proto se snažil dělat ještě mnohem víc.

Spousta zanedbaných dětí bez škol a náboženské výchovy pohnulo Bartola k výstavbě školek, škol, dílen a sirotčinců. Peníze do sbírky přibývaly ve stále větší míře, úměrné milostem, které rozdávala Panna Maria Růžencová. Díky nim se také rozšiřovala úcta k milostnému obrazu z Pompejí. Lidé se ve velkém obraceli a začínali žít podle Božích přikázání. Růženec se stával středem jejich životů. To dělalo velkou radost Bartolovi, který se mezitím stal dominikánským terciářem. Bartolo jako dominikánský terciář dostal jméno Rosario – tak se italsky řekne „růženec". Terciáři jsou členy tzv. třetích řádů – jsou to laici, kteří žijí v duchu spirituality určitého řeholního řádu, ale „ve světě".

Těžkosti – ty přijdou vždy...

Když začal Bartolo sbírat peníze na péči o děti vězňů, objevila se vlna obvinění, že za ně vychová novou generaci kriminálníků. Skutečnost byla ale jiná. Domy a sirotčince, které založil, se staly také školami modlitby. Kritika sílila, ale Bartolo našel oporu v papeži Lvu XIII., který ho veřejně podpořil, a dokonce udělil pompejské bazilice odpustky a privilegia. Boží prozřetelnost se opravdu starala, a to o 100 pracovníků, kteří budovali kostel, 200 dětí v útulku, 150 sirotků, 40 učitelů a 60 dětí vězňů, to vše bez jakýchkoliv pravidelných příjmů. Na konci týdne často nezbývalo ani pár drobných, a v dalším týdnu už bylo zase tolik peněz, kolik bylo potřeba.

Všem už bylo jasné, že se zde uskutečňuje plán Božího milosrdenství pro celý svět.

Závěr života

Bartolo, který se stále více oddával modlitbě, také mnoho trpěl. V roce 1924 mu zemřela manželka a dědici ho obrali o všechen majetek. Dokonce musel opustit svůj dům. Jako pětaosmdesátiletý stařec se vrátil do svých milovaných Pompejí s jediným přáním: „Chtěl bych vidět Marii." Zemřel 5. října 1926 a byl pochován v růžencové bazilice. Jeho blahořečení, tři návštěvy sv. Jana Pavla II. a návštěva Benedikta XVI. v Pompejích dokazují, že i v dnešní době je odkaz Bartola Longa stále živý.

Malgorzata Radomská
Podle časopisu Milujte se 59/2021

Tělo blahoslaveného Bartola Longa v kapli baziliky Panny Marie Růžencové v Pompejích

Pompejská novéna

Panna Maria slíbila: „Kdokoliv touží obdržet nějakou milost, ať se na mou počest pomodlí tuto novénu..." Od té doby díky ní celé zástupy obdržely ohromné množství milostí a také zázračných uzdravení. Stejně je tomu i v současnosti – z celého světa přicházejí svědectví, důkazy mocné Mariiny přímluvy.

Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědřejší ukázala milost (Řím 5,20)

Ve východní Itálii leží místo dobře známé mezi všemi milovníky antické historie. Miliony turistů navštěvují každý rok ruiny starověkých Pompejí, které byly během výbuchu sopky Vesuv roku 79 po Kristu doslova pohřbeny pod vrstvami popela. Mnohem později, ve druhé polovině 19. století, nemělo okolí Pompejí příliš dobrou pověst. Okolní vesničky byly známy svou vysokou kriminalitou a celkovým mravním úpadkem. Ačkoliv Itálie byla vždy považována za katolickou zemi, mnoho obyvatel z pompejského okolí neznalo ani základní pravdy katolické víry, věřili pověrám a pod katolickou fasádou stále přežívalo pohanství – obvyklým řešením problémů bylo používání zaklínadel a pomoc nejrůznějších čarodějnic.

Skromné začátky

Do této situace přichází jednoho dne mladý advokát bl. Bartolo Longo, obrácený spiritista a satanista – velký ctitel Panny Marie. Při pohledu na morální bídu kraje se rozhodl promlouvat k lidem o víře, s růžencem v ruce chodil od domu k domu a jednoduchým způsobem přesvědčoval lidi o jeho kráse. Účinek byl nevalný. Bartolo si uvědomoval, že je potřeba něco víc – svátosti a trvalá duchovní formace.

Nápadů měl hodně, ale starý kostelík byl příliš malý a nevyhovující, nevešla se do něj ani desetina farníků. Když dostal od biskupa pověření postavit nový kostel, nevěděl ještě, že je to začátek velkého díla a že zde bude jednou stát jeden z největších kostelů Panny Marie Růžencové na světě.

Královna posvátného růžence pomáhá

Bartolo Longo měl neochvějnou důvěru v Mariinu pomoc a věděl, že bez ní by toho moc nezvládl. Proto také stavba nového kostela postupovala i přes všechny možné překážky překvapivě rychle. Maria žehnala všem pracím a současně také šíření růžence. V té době se zde udála první zázračná uzdravení na přímluvu Panny Marie Růžencové.

Fortuna Agrelli

V roce 1884 měla nevyléčitelně nemocná Fortuna Agrelli z Neapole vidění Matky Boží s Ježíškem na klíně, které doprovázel sv. Dominik a sv. Kateřina Sienská. Maria ji pochválila za statečné snášení utrpení a k tomu jí přislíbila, že bude uzdravena, pokud se bude usilovně modlit růženec. Také jí řekla, aby se pomodlila tři prosebné a tři děkovné novény, spočívající v každodenní modlitbě všech 15 růžencových tajemství. Po skončení této novény byla dívka okamžitě uzdravena. Panna Maria navíc Fortuně slíbila něco, co se týká každého z nás: „Kdokoliv touží obdržet nějakou milost, ať se na mou počest pomodlí tuto novénu."

Bazilika Panny Marie Růžencové v Pompejích

Pompejská novéna

Tak vznikla Pompejská novéna. Své jméno dostala ze dvou důvodů – zázrak uzdravení Fortuny Agrelli z Neapole se udál ve výroční den posvěcení pompejské svatyně a sama Panna Maria jí při svém zjevení řekla: „Vzývala jsi mě pod různými tituly a vždycky jsi ode mě dostala milosti. Teď, když jsi mě zavolala titulem Královna posvátného růžence z Pompejí, který je mi bližší než všechny jiné, nemohu ti vyprošovanou milost dále odpírat." Nezvyklá délka novény pochází od samotné Panny Marie, která nemocné Fortuně řekla, ať se pomodlí 3 novény prosebné (novem znamená latinsky „devět" a je to označení pro devítidenní modlitbu) a 3 novény děkovné, což dělá 27 dní prosebné části a 27 dní děkovné – celkem 54 dní modlitby.

Díky tomuto zázraku se novéna začala rychle šířit. Slib obsažený v novéně dával novou naději nemocným a trpícím. To vše se děje také dnes – na celém světě je nespočet důkazů o moci modlitby – a této růžencové novény.

Rady k modlitbě

Během modlitby je důležité se plně odevzdávat Ježíši skrze Marii a svěřit své srdce uzdravujícímu působení Boží milosti. Člověk svěřuje Bohu všechny své problémy, starosti, pochybnosti a strachy a zůstává v objetí naší matky Marie.

Nutnou podmínkou dobré modlitby je nemít žádnou zálibu v hříchu a stálý boj s pokušeními i s ďáblem skrze pravidelnou zpověď.

Pán Ježíš nás vybízí ke každodennímu sebezáporu (srov. Mk 8,34). Zapřít sám sebe znamená nehledat v modlitbě jen to, co člověku přináší radost a nadšení. Znamená to přijímat s vděčností všechno, co Bůh dává.

Není možné nechat se od modlitby odradit a nevyužívat ji v dobách úplné vyprahlosti a ztráty vší naděje. Opravdová modlitba nezávisí na pocitech, ale na vůli!

„Když prosíme o milost, Bůh nám ji dá, tak ji chtějme přijmout, ale abychom ji přijali, je třeba sebezáporu. Láska nespočívá ve slovech ani v citech, ale ve skutku. Je to úkon vůle, je to dar čili darování. Rozum, vůle i srdce – tři mohutnosti, které musíme při modlitbě cvičit," píše sv. Faustyna (Deníček 392).

U Královny posvátného růžence

Četná svědectví obdržených milostí na přímluvu Královny posvátného růžence z Pompejí nám stále připomínají, že Maria zve také každého z nás ke každodenní modlitbě růžence, k modlitbě skrze rozjímání evangelijních událostí. V růženci poznáváme Ježíše Mariinýma očima – jsme přítomni spolu s pastýři u jeslí i pod křížem na Golgotě. Díky růženci procházíme jednotlivými tajemstvími, poznáváme je a tím se upevňujeme ve víře. Pamatujme také na slova Panny Marie svatému Dominikovi: „Kdo šíří růženec, bude spasen." K tomu můžeme ještě dodat, že takový člověk pak k Bohu, ke spáse – tj. záchraně – pomůže najít cestu i mnoha dalším.

Podle publikace Věry Mrtvé: „Pompejská novéna", vydala Matice cyrilometodějská, Olomouc, 2018
Převzato z časopisu Milujte se 59/2021

Jak se modlit Pompejskou novénu?

Pompejská novéna trvá celkově 54 dní. Každý den se modlíme tři části růžence (radostný, bolestný, slavný), modlitba růžence světla je volitelná (v době vzniku Pompejské novény ještě růženec světla neexistoval, zavedl ho až papež sv. Jan Pavel II.). Prvních 27 dní se po jednotlivých částech modlíme prosebnou modlitbu, poté dalších 27 dní děkovnou modlitbu.

1. Nejprve začneme znamením kříže.

2. Poté uvedeme úmysl a řekneme: „Tento růženec se modlím na tvoji počest, Královno posvátného růžence."

3. Nyní se pomodlíme počáteční modlitby růžence (Věřím v Boha, Otče náš, 3x Zdrávas, Sláva Otci) – odříkáme je jen jednou, na začátku novény daného dne.

4. Potom se modlíme patnáct desátků tajemství růžence Není nutné modlit se je všechny najednou, lze si je rozdělit například tak, že ráno se pomodlíme radostná tajemství, v poledne bolestná a večer slavná.

5. Na zakončení každé části růžence se modlíme krátkou modlitbu (prosebnou nebo děkovnou), které jsou uvedeny níže.

6. Na úplném konci se ještě pomodlíme Pod ochranu tvou, a třikrát s důvěrou a vírou vyslovíme: „Královno posvátného růžence, oroduj za nás!"

Modlitba na závěr prosebné části, kterou se modlíme prvních 27 dnů novény

„Vzpomeň si, milosrdná Panno Maria, Královno posvátného růžence z Pompejí, že nikdy jsme neslyšeli, že by byl opuštěn někdo z těch, kteří tě uctívají a skrze růženec tě prosí o pomoc. Matko věčného slova, nepohrdej mými slovy, ale milostivě mě vyslechni a vyslyš mou růžencovou modlitbu pro zalíbení, jaké nacházíš ve svém chrámu v Pompejích. Amen."

Modlitba na závěr děkovné části, kterou se modlíme dalších 27 dnů novény

„Co ti mohu dát, Královno plná lásky? Svěřuji ti celý svůj život. Dokud mi síly stačí, budu šířit tvoji chválu, Panno posvátného růžence z Pompejí, protože jsem prosil o tvou pomoc a obdržel jsem Boží milost. Všude budu svědčit o milosrdenství, kterého se mi od tebe dostalo. Podle svých sil budu šířit růžencovou pobožnost a všem vyprávět o tvé dobrotě, kterou mi projevuješ, aby k tobě přišli i nehodní hříšnici, tak jako já. Kdyby celý svět věděl, jak dobrá jsi a jaké slitování máš s trpícími, všechna stvoření by utíkala k tobě. Amen."

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 28. srpna 2022

od 12:00 v poledne do 6:00 PM

na zahradě České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Před piknikem Vás zveme v 10.30 dopoledne na ČESKOU MŠI SVATOU V NAŠEM KOSTELE

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Tony,

skupina „Borůvky“ a hosté

Bude připraveno výborné občerstvení:

Tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásy a párky, a další pochoutky, pečivo všeho druhu, zmrzlina a dobře chlazené nápoje

Točená Plzeň 16oz za 4,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Bolestná vzpomínka

Yesterday is history
tomorrow is a mystery
and today is a gift
That's why it's called
"The present"

In Loving Memory of

Jaroslav Fencl, M.D.

April 5, 1936 – July 21, 2021

Pro ty, kteří ho milovali, nezemřel…

He will always be with
Those who loved him…

Milena Fenclová
a rodina v USA a v České republice

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance (Insurance & Annuity Sales) Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

Poslední rozloučení

Pán života a smrti povolal z tohoto světa do svého věčného království naši milovanou maminku, babičku a prababičku, paní

Annu Gattingerovu

Narodila se 11. března 1935 v Brně
Zemřela 9. prosince 2019 v Ciceru, IL

Poslední rozloučení s ní se bude konat a mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v kostele České mise v Brookfieldu, IL v sobotu 13. srpna 2022 ve 2.00 hod. odpoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě.

synové Vojtěch a Jerry
a dcera Dagmar
jménem celé zarmoucené rodiny

Věčná vzpomínka

Letošního 10. srpna tomu bude sedm let, kdy byl ve věku 96 let povolán na věčnost náš milovaný duchovní Otec

Mons. Josef Šach

Narodil se 22. dubna 1919 v Hořovicích ve středních Čechách.
Vyučil se v lahůdkářství, byl členem a cvičitelem Sokola,
za války dělal obchodního příručího u Batě ve Zlíně.
Po únoru 1948 uprchl přes Rakousko do Anglie a
nakonec se dostal do Kanady, kde opět pracoval u Batě.
V Torontu navštěvoval český kostel sv. Václava,
kde též vzniklo jeho pozdní kněžské povolání.
V roce 1955 odjel do Nepomucena v Římě,
kde na Lateránské univeriztě vystudoval teologii.
Ve věku 42 let byl vysvěcen na kněze o Vánocích roku 1961.
Z Říma se vrátil do Kanady a působil potom
v několika farnostech hamiltonské diecéze.
Při práci na zahradě přišel o pravé oko, ale zůstal dál v pastoraci.
Roku 1970 založil českou misijní farnost sv. Vojtěcha v Burligtonu,
kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 2001.
Po celé Kanadě a do USA i dalších zemí světa posílal
katolické občasníky, kde povzbuzoval krajany k horlivé víře.
Pořádal sbírky pro Nepomucenum, pro sochu Panny Marie
v Exilu a mnoho dalších charitních akcí.
V roce 2006 byl papežem Benediktem XVI.
jmenován Monsignorem a Čestným prelátem.
Poslední léta svého života strávil v domově důchodců
u sester sv. Alžběty v Hamiltonu.
Zemřel 10. srpna 2015.
Pochován je u kostela sv. Vojtěcha na hřbitově v Burligtonu.

Vzpomeňte si na něho v modlitbě spolu s námi

**Spolubratři kněží a věřící z českých misií
v Kanadě a ve Spojených státech**

**Vzpomínkovou mši sv. budeme
za Mons. Josefa Šacha obětovat
v České misii v Brookfieldu
ve středu 10. srpna 2022 v 10.00 dopoledne**

Vzpomínka na Otce biskupa

Jděte do celého světa

***Před rokem 10. srpna 2021 byl povolán
Nebeským Otcem na věčnost
náš milovaný duchovní pastýř***

Mons. ThDr. Petr Esterka

**pomocný biskup brněnský
a titulární biskup čefalenský
pověřený duchovní péčí
o české katolíky v cizině**

Narodil se 14. listopadu 1935
v Dolních Bojanovicích na Moravě
Na kněze byl vysvěcen 9. března 1963
v bazilice sv. Jana v Lateráně v Římě
Na biskupa byl konsekrován 11. září 1999
v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně
Zemřel 10. srpna 2021
v diecézi Orange v Kalifornii v USA
Pohřben byl 24. září 2021
v rodných Dolních Bojanovicích

Modleme se za našeho Otce biskupa:
Bože, tys dal svému služebníku,
zemřelému biskupu Petrovi
plnou účast na Kristově kněžství,
aby v církvi plnil poslání, které jsi svěřil apoštolům;
přijmi ho také do jejich společenství v nebi.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

**Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v České misii v Brookfieldu, IL
v neděli 7. srpna 2022 v 10.30 dopoledne**

S vděčností vzpomínají

**Fr. Libor Švorčík a České misie v Kalifornii
Mons. Dušan Hladík a Česká misie v Chicagu
Fr. Antonín Kocurek a Česká misie v New Yorku
Fr. Ján Čukáš a Česká misie v Torontu**

Vroucí vzpomínka

Letošního 10. srpna tomu bude deset let,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
náš milovaný tatínek a dědeček, pan

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele v Křižanovicích na Moravě.
Ihned po komunistickém převratu v roce 1948 odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.
Po celý život byl věrný svému moravskému původu, měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským, neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.
Byl zakládajícím členem a později jednatelem Sdružení československých exulantů v Chicagu.
Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

Vzpomínkovou mši svatou za něho
i za jeho zesnulou manželku Andělu Boleslavovu
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 13. srpna 2022 v 6.30 večer

Děkujeme všem, kdo si
na naše rodiče vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.

Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Upřímná vzpomínka

Letošního 9. srpna tomu bude pět let,
kdy Pán života k sobě povolal
naši milovanou maminku a babičku, paní

Blanku Příkazskou

Narodila se 10. května 1925 v Břeclavi na jižní Moravě. Když jí bylo deset roků, tak se v době hospodářské krize celá jejich rodina vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 provdala za Cyrila Příkazského, se kterým prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. V Argentině pracovala jako zdravotní sestra. S manželem se angažovala v mnoha krajanských spolcích a organizovali ochotnická divadla. V roce 1961 se celá rodina přestěhovala do USA do Chicaga. Zde se manželům Příkazským narodila dcera Marie a syn Ludvík. Své děti vedla k lásce k české zemi a dobře je naučila český jazyk. Byla aktivní členkou mnoha krajanských organizací v Chicagu - Československého Orla, Moravské kulturní společnosti, Národního svazu českých katolíků a mnoha dalších spolků. Podílela se na organizaci českých ochotnických divadel, mnohých zábav, pikniků a jiných společenských podniků. Byla hluboce věřící katoličkou, ve víře vedla celou svou rodinu, pravidelně navštěvovala naše české bohoslužby a naplno se angažovala v činnosti Českého Velehradu a České misie v Chicagu. Organizovala živý růženec, mnohé poutě a duchovní cvičení. Statečně nesla odchod manžela a syna Václava na věčnost.

Ze světa byla povolána 9. srpna 2017.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou za ni a jejího manžela
Cyrila Příkazského budeme obětovat
v neděli 14. srpna 2022 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na naše zemřelé
vzpomenou v modlitbě s námi

syn Cyril Příkazský a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Před 75 lety odmítla československá vláda Marshallův plán obnovy Evropy

„Nevzdal jsem se naděje, že z plánu obnovy Evropy, na kterém se ve Washingtonu usilovně pracuje, z tak zvaného Marshallova plánu, bude mít prospěch i Československo. Doufám, že československá vláda přehodnotí své rozhodnutí", prohlásil údajně ještě začátkem roku 1948 americký velvyslanec v Praze Laurence Steinhardt. Mýlil se.

Šlo o jeden ze zlomových okamžiků raně poválečných československých dějin. Před 75 roky, dne 10. 7. 1947, odmítla československá vláda, vedená Klementem Gottwaldem, účast na pařížské konferenci. Tam se evropské země domlouvaly na podrobnostech přijetí velké hospodářské pomoci od USA při rekonstrukci válkou poničených evropských ekonomik. Tímto negativním krokem vykročila Československá republika ze svobodné Evropy za vrata „železné opony". Politický převrat, uskutečněný československými komunisty dne 25. 2. 1948, pak tato vrata, přes marné Steinhardtovy snahy a vyslovené naděje, definitivně přibouchnul. To přibouchnutí pak trvalo více než 41 roků!

Marhallův plán, oficiálně nazývaný „Plán evropské obnovy", vyhlásil jeho tvůrce a iniciátor ministr zahraničí USA George Catlett Marshall dne 5. 6. 1947 v projevu na Harvardově univerzitě. Významně ho předtím ovlivnil jeho zážitek z konference tzv. velké čtyřky, tedy čtyř vítězných mocností světa: USA, Sovětského svazu, Velké Británie a Francie. Konference velké čtyřky se konala v měsíci březnu 1947 v Moskvě. Měla jednat o budoucnosti poraženého Německa.

George C. Marshall si po rozhovoru s J. V. Stalinem uvědomil, že Sověti čekají, až se situace v Evropě, pokud se týče zásobování obyvatel potravinami, ještě zhorší. Očekávali, že lidé budou nespokojenější a vytvoří se lepší předpoklady pro vzestup komunistického hnutí. To by pak umožnilo převzetí moci tamními komunistickými stranami. Uvědomil si, jak je situace vážná.

Cílem Marshallova plánu bylo „nasytit hladové a zabránit šíření komunismu". Tedy rozsáhlou hospodářskou pomocí vytvořit evropským zemím takové podmínky, aby mohly rekonstruovat své ekonomiky v prostředí demokratického řízení lidské společnosti. G. C. Marshall svůj plán zveřejnil u příležitosti převzetí čestného doktorátu na Harvardově univerzitě. To proto, aby měl zajištěnu dostatečnou publicitu. Jeho myšlenky se okamžitě chopil britský ministr zahraničí Ernest Bevin. Ten navrhl uspořádat pařížskou konferenci a přizval k ní i Sovětský svaz.

První jednání v Paříži začala dne 23. 6. 1947, ale sovětská delegace jednání hned po prvním týdnu opustila. Sovětský ministr zahraničí Vjačeslav Molotov obvinil Spojené státy americké z toho, že rozdmýchávají protisovětské nálady a protisovětskou činnost. Další konference o přípravách na přijetí Marshallova plánu měla začít dne 12. 7. 1947. Ale sovětský vůdce Josif Vissarionovič Džugašvili (Stalin) se rozhodl, že země jejichž vlády měl pod svým vlivem, do Paříže na konferenci nepustí.

Československo mělo sice od demokratických voleb, které se uskutečnily v roce 1946, vládu s komunistickým předsedou vlády a s převahou komunistických ministrů, ale českoslovenští ekonomové si nezbytnost zahraniční pomoci pro obnovu domácího průmyslu a obchodu dobře uvědomovali. Československá vláda se poprvé zabývala Marshallovým plánem při svém tajném zasedání dne 24. 6. 1947. Jednání tehdy předsedal komunistický státní tajemník Vladimír Clementis. Ten konstatoval, že americký návrh si získal mimořádně dobrý ohlas ve světě, ale navrhoval počkat na stanovisko vlády Sovětského svazu.

Ministr zahraničí USA George C. Marshall promlouvá ke sněmovnímu rozpočtovému výboru USA

Následovala schůzka čsl. ministra zahraničí Jana Masaryka se sovětským chargé d´affaires M. F. Bodrovem. Ten tehdy prohlásil, že stran československé účasti nemá z Moskvy žádné instrukce. Jan Masaryk si to vyložil tak, že J. V. Stalin nehodlá účasti Československa na Marshallově plánu bránit. Proto se vláda v pondělí dne 7. 7. 1947 jednomyslně usnesla pozvání k účasti na pařížské konferenci přijmout. Bohužel, skutečné Stalinovy úmysly byly jiné. Byl pevně rozhodnut účast Československa nepřipustit. Mimo jiné také proto, že se v Československu nacházela bohatá ložiska uranu, nezbytného pro výrobu jaderných zbraní.

Ve středu dne 9. 7. 1947 odjížděla z Prahy do Moskvy čsl. vládní delegace ve složení předseda vlády Klement Gottwald, ministr zahraničí Jan Masaryk a ministr spravedlnosti Prokop Drtina. Ministr Drtina v této delegaci zastupoval nemocného ministra zahraničního obchodu Huberta Ripku. Tématem jednání čsl. delegace v Moskvě mělo být prohloubení vzájemných obchodních styků. To se však záhy změnilo v nevybíravý Stalinův nátlak na čsl. odmítnutí účasti na pařížské konferenci a tím i na odmítnutí Marshallova plánu jako celku. „Do Moskvy jsem jel československý ministr, ale vrátil jsem se jako Stalinův pohůnek", měl údajně říci bezprostředně po návratu z Moskvy do Prahy Jan Masaryk.

Odmítnutí Marshallova plánu nahrála jedna mimořádně nešťastná okolnost. Prezident Československé republiky Dr. Edvard Beneš utrpěl v noci na 10. 7. 1947 těžký záchvat mrtvice. Proto když k němu ráno zamířil Gottwaldův emisar Clementis s úkolem, aby z prezidenta republiky vymámil souhlas s odmítnutím vládního usnesení ze dne 7. 7. 1947, Edvard Beneš byl indisponován a dost možná státního tajemníka Clementise ani nevnímal. Clementis toho okamžitě zneužil a referoval čsl. vládě, že E. Beneš s novým postupem souhlasí. Na základě toho pak čsl. vláda, po dlouhotrvajícím jednání, svou účast na pařížské konferenci jednomyslně zrušila.

Američané se ani poté nevzdávali naděje, že Československo nepadne zcela pod Stalinovu kuratelu, že uhájí demokracii v západním stylu. O tom svědčí i Steinhardtova slova, zmíněná v úvodu tohoto článku. Bohužel, zkušený americký diplomat situaci v tomto případě podcenil. Ve dnech únorové krize roku 1948 ani nebyl v Praze. Po „vítězném únoru" už bylo na všechna „kdyby" pozdě…

S využitím práce Jaroslava Krupky
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Uplynulo 132 roků od narození a 50 let od smrti armádního generála Ludvíka Krejčího

Budoucí armádní generál Ludvík Krejčí se narodil dne 17. 8. 1890 v dnešní městské části Brno-Tuřany. Dříve to byla samostatná vesnice a mariánské poutní místo, nacházející se jihovýchodně od města Brna. Pocházel z rolnické rodiny, byl nejmladším z osmi dětí. Vystudoval gymnázium ve Vyškově, poté Vyšší lesnickou školu v Písku. Po ukončení studia byl v roce 1910 odveden do základní vojenské služby jako jednoroční dobrovolník k 8. pěšímu pluku v Brně. Po ukončení 1 roku základní vojenské služby v rakousko-uherské armádě nastoupil jako lesní adjunkt státních lesů v Nuštaru (Bosna).

Ještě před vyhlášením mobilizace, která byla v Rakousku-Uhersku vyhlášena dne 28. 7. 1914, byl povolán do zálohy zvláštního praporu 4. pěšího bosensko-hercegovského pluku. Po následném vypuknutí 1. světové války pak jako příslušník tohoto pluku bojoval v Srbsku, Černé Hoře a v Albánii. Postupně velel četě, rotě a praporu. V květnu roku 1916 byl s praporem téhož pluku krátce přesunut do Itálie a následně do rumunského Sedmihradska. Tam se pohyblivá válka Rakouska-Uherska s Ruskem změnila na válku zákopovou. Dne 17. 5. 1917 byl nadporučík Ludvík Krejčí u Odobești, nedaleko Focșani, zajat a deportován na Ukrajinu.

V červnu téhož roku 1917 se válečný zajatec Ludvík Krejčí přihlásil do Československých legií na Rusi. V hodnosti „Oberleutnant in Reserve" a s hodnocením „Signum laudis" byl patrně nejvýše oceněným rakousko-uherským důstojníkem, který přešel do Čsl. legií. Dne 20. 7. 1917 byl zařazen do důstojnického kurzu, který navštěvoval v ukrajinském městě Boryspol (ukrajinsky: Borispil). Po jeho úspěšném absolvování mu byla udělena hodnost štábního kapitána. Přidělen byl k 6. střeleckému pluku hanáckému Čsl. legií na Rusi.

Kerenského ofenzívy v Haliči se Ludvík Krejčí neúčastnil. Ta byla zahájena dne 1. 7. 1917, ale po počátečních úspěších (např. dne 2. 7. 1917 v bitvě u

Plukovník Ludvík Krejčí, velitel II. střelecké divize Čsl. legií na Rusi (foto z let 1918–1920)

Zborova) skončila naprostým nezdarem. Dne 16. 7. 1917 byl postup ruských republikánských vojsk zcela zastaven a dne 18. 7. 1917 se iniciativy chopila rakousko-uherská a německá vojska. Rusové byli nuceni ustupovat. Dne 23. 7. 1917 došlo k dalším útokům vojsk centrálních mocností, při nichž bylo zajato na 7 tisíc Rusů. Ruští vojáci odmítali bojovat. Už po sesazení cara a po tzv. únorové revoluci roku 1917 disciplína v ruské armádě poklesla až na samé dno. Mezi vojáky ruské armády vládla poraženecká nálada a šířilo se revoluční hnutí. To bylo vedeno bolševiky, kteří byli povzbuzováni a finančně podporováni císařským Německem. V říjnu roku 1917 se k moci dostali bolševici v čele s V. I. Uljanovem (Leninem).

Koncem roku 1917 bylo v Československých legiích na Rusi přibližně 38 500 vojáků, poddůstojníků a důstojníků. Celkový počet našich legionářů v Rusku se v průběhu času stále měnil. Maxima dosáhl, když jich bylo kolem 60 tisíc. Na stranu bolševiků, po jejich intenzivní agitaci, přešlo jenom necelých 150 našich legionářů. Nechali se zlákat vyšším pravidelným žoldem. Většina z těchto pomýlených se však brzy ke svým kamarádům do Čsl. legií vrátila.

Po neúspěchu Kerenského ofenzívy se ruská armáda rozpadla, příslušníci Čsl. legií spolu se zbytky ruské republikánské armády ustoupili. V říjnu 1917 Ludvík Krejčí převzal velení roty 1. praporu 6. střeleckého pluku hanáckého, v březnu roku 1918 se stal velitelem praporu téhož pluku. Zmíněný 6. střelecký pluk byl považován za nejlepší pluk Čsl. legií na Rusi. Prodělal také nejvíce bitev. Jeho sláva začala v bojích u Bachmače na Ukrajině, k nimž došlo ve dnech dne 8. 3. až 13. 3. 1918. Ludvíku Krejčímu se tehdy podařilo zadržet postupující německá vojska před důležitým železničním uzlem Bachmač. Tím byla umožněna evakuace I. čsl. střelecké divize do několika vlaků transsibiřské železniční magistrály. V dalších dvou letech se Ludvík Krejčí osvědčil při obraně sibiřské magistrály. Po ní se měli naši legionáři přesunout do Vladivostoku a odtud na francouzská bojiště.

Z několikaměsíčního přesunu se nakonec stala slavná sibiřská anabáze, kterou Ludvík Krejčí zahájil jako velitel jednoho z vlaků 6. čsl. střeleckého pluku hanáckého. Ludvík Krejčí se pak jako schopný velitel vyznamenal v bitvě s bolševickými jednotkami o vlakovou stanici Marianovka a na tzv. Kungurské frontě na Uralu. Po stažení z této fronty k magistrále velel úseku Omsk-Novonikolajevsk-Ačinsk. V srpnu 1918 dosáhl hodnosti podplukovníka a s 6. čsl. střeleckým plukem hanáckým se zúčastnil celé řady dalších bojů podél sibiřské magistrály. Bolševická Rudá armáda po podpisu Brestlitevského míru s Německem (dne 3. 3. 1918) dostala za úkol naše legionáře zastavit a odzbrojit. Důstojníci Čsl. legií měli být popraveni, prostí čsl. legionáři měli být buď začleněni do Rudé armády nebo uvězněni.

V říjnu 1918 se Ludvík Krejčí stal velitelem pluku a v prosinci téhož roku 1918 byl povýšen do hodnosti plukovníka. Poté, co plukovník Radola Gajda přešel do služeb bělogvardějců, aby se stal generálem Kolčakových vojsk, převzal Ludvík Krejčí velení II. čsl. střelecké divize. Do této funkce byl

Kulomety a jejich obsluhy v bojové části obrněného vlaku Čsl. legií na Rusi

Bolševiky zatarasená železniční trať za stanicí Šalja

Odpočinek v obytné části obrněného vlaku čsl. legionářů

Naši rozvědčici v přestrojení za domorodce

Bolševiky stržený most přes řeku Onon u stanice Olovjanaja

„Orlík", obrněný vlak čsl. legionářů

Tvz. „Legionářský znak" respektive „Alianční znak československých legií"
Byl vytvořený po roce 1918. Sestává za 4 erbů:
Českého lva, Slovenského kříže a dvou orlic Moravské a Slezské

jmenován generálem M. R. Štefánikem. Ten se sibiřské anabáze, přes svoje vážné zdravotní potíže, nějaký čas také účastnil. Se svojí II. čsl. střeleckou divizí chránil Ludvík Krejčí během roku 1919 rozsáhlé úseky sibiřské magistrály. Naši legionáři měli tehdy ve svém držení celkem 63 plně ozbrojených vojenských vlaků.

Od ledna 1920 zajišťoval Ludvík Krejčí stažení čsl. legií do Vladivostoku a jejich návrat do 28. 10. 1918 vzniklého Československa. Jeho II. čsl. střelecká divize kryla poslední část transportu do Vladivostoku před útoky rudoarmějců. Pod vedením Ludvíka Krejčího přicestovali vojáci jeho i dalších dvou čsl. divizí za minimálních ztrát až do Vladivostoku. V dubnu roku 1920 opustil Rusko a na lodi „Prezident Grant" se s 6. čsl. střeleckým plukem hanáckým vrátil do vlasti. Domů, na rodnou Moravu, do rodných Tuřan se dostal dne 20. 6. 1920. Za vynikající službu v Čsl. legiích na Rusi obdržel dlouhou řadu československých a spojeneckých vyznamenání.

V červenci roku 1920 se stal velitelem 6. čsl. pěší divize v Brně. V roce 1921 absolvoval kurz pro generály v Praze a v roce 1922 obdobný kurz ve Versailles ve Francii. V červnu roku 1923 byl povýšen do hodnosti brigádního generála a v srpnu 1923 vyslán do Paříže na tamní Vysokou školu válečnou. Po návratu do Československa převzal v září roku 1925 velení 4. čsl. pěší divize sídlící v Hradci Králové. V květnu roku 1928 dosáhl hodnosti divizního generála. Od ledna roku 1933 působil necelý rok jako velitel Zemského vojenského velitelství v Košicích.

V souvislosti s plánovanou reorganizací a modernizací čsl. armády byl dne 30. 11. 1933 jmenován zatímním a dne 31. 12. 1933 definitivním náčelníkem „Hlavního štábu čsl. branné moci". Stalo se tak na přímou žádost prezidenta republiky T. G. Masaryka, když generála Prchalu nebylo možné do této funkce prosadit. Na nejvyšší funkci vystřídal odvolaného gen. Syrového, kterému byl za podpory ministra zahraničí E. Beneše a francouzské vojenské mise zřízen náhradní post generálního inspektora. Krátce na to, v březnu roku 1934, byl povýšen do hodnosti armádního generála. Ludvíku Krejčímu bylo tehdy necelých 44 roků.

Armádní generál Ludvík Krejčí
* 17. 8. 1890 v Tuřanech,
† 9. 2. 1972 v Ústí nad Orlicí
(foto z roku 1937)

Prezident republiky T. G. Masaryk si od příchodu Ludvíka Krejčího do „Hlavního štábu čsl. branné moci" sliboval výrazné zlepšení stavu armády tak, aby odpovídala moderním trendům v tehdejším vojenství a byla schopna bránit stát proti vnějšímu ohrožení. Nový náčelník Hlavního štábu ho nezklamal. Se jménem Ludvíka Krejčího je spojeno například prodloužení délky vojenské služby, vybavení armády dostatečným počtem moderních zbraní včetně tanků a letadel. Zasloužil se o výstavbu železobetonových pohraničních opevnění, která měla snížit význam početní převahy nepřítele. Ludvík Krejčí prokázal vlastnosti, které tak vysoká funkce vyžadovala: pracovitost, organizační talent a schopnost obklopit se zdatnými spolupracovníky.

Viděl hrozící nebezpečí a jako voják byl připraven mu čelit. Nebál se vzít na sebe odpovědnost, jak to prokázal např. v květnu roku 1938. Tehdy požadoval vyhlášení mimořádných opatření pro případ vojenské akce ze strany nacistického Německa. Později, na začátku září 1938, adresoval politickému vedení státu memorandum, v němž upozornil na odhodlání armády bránit stát a varoval před ústupky Německu. Pak následovala další 2 jeho memoranda, požadující povolání záložníků do zbraně. Jeho naléhavá žádost však byla vládou odmítnuta. Teprve poté, co pohrozil odchodem z funkce, souhlasila vláda alespoň s některými Krejčího požadavky.

Po vyhlášení mobilizace dne 23. 9. 1938 byl jmenován hlavním velitelem čsl. branné moci. Podařilo se mu optimálně uskupit síly proti hrozícímu útoku a připravit čsl. armádu na boj. O této skutečnosti několikrát informoval vládu i prezidenta čel. republiky. Armáda provedla 2 bezchybné mobilizace, zaujala obrané postavení, byla připravena a ochotna bránit demokracii a generál Krejčí stál v jejím čele. V čele armády stál i ve chvíli kapitulace. Dodával ostatním sílu a zároveň vystupoval proti jakýmkoliv pokusům o zvrácení rozhodnutí prezidenta republiky E. Beneše Mnichovskou dohodu přijmout. Nedovolil, aby se státním převratem k moci dostali nezodpovědní jedinci, kteří by zbytek demokratického Československa přeměnili na totalitní stát.

Po podepsání tzv. Mnichovské dohody dne 29. 9. 1938 generálu Ludvíku Krejčímu nezbylo nic jiného, než se podřídit rozhodnutí politického vedení státu a ustoupit bez boje. Odmítl pokusy některých politických a vojenských činitelů převzít moc ve státě neústavní cestou. Po demobilizaci se vrátil na místo náčelníka Hlavního štábu. Dne 1. 3. 1939 byl z této funkce odvolán a poslán na „zdravotní dovolenou". Stalo se tak především z důvodu stálých útoků na jeho osobu ze strany nacistického Německa. Po okupaci českých zemí dne 15. 3. 1939 žil v Praze pod německou kontrolou. Dvakrát se pokusil o odchod do zahraničí, ale neuspěl. Na jaře roku

Dům v Jablonném nad Orlicí,
kde žila rodina Ludvíka Krejčího

1941 byl donucen opustit Prahu a s celou svojí rodinou se přestěhovat do Jablonného nad Orlicí. To bylo rodným městem jeho manželky.

V říjnu roku 1941 byl zatčen a po výslechu byl převezen do koncentračního tábora Terezín. Pro nedostatek důkazů byl však v červenci roku 1942 z Terezína propuštěn. V říjnu 1942 a v srpnu 1943 si ho předvolal státní tajemník Protektorátu Čechy a Morava K. H. Frank. Během setkání se Ludvíka Krejčího vyptával na události z období před a po uzavření Mnichovské dohody. Státní tajemník Frank chtěl Ludvíka Krejčího propagačně využít jako bojovníka proti bolševismu, což však Ludvík Krejčí rozhodně odmítl. Naopak. Přes svoji obtížnou situaci finančně podporoval protinacistickou odbojovou skupinu vytvořenou kolem dramatika Jaroslava Kvapila.

Po osvobození v květnu roku 1945 se přihlásil do znovu vznikající čsl. armády, ale ta o něho neprojevila zájem. Až začátkem roku 1947 byl do ní formálně přijat, ale už dne 1. 2. 1947 byl penzionován. V červenci roku 1950 mu byla z politických důvodů odňata hodnost armádního generála a ministerstvo obrany ho nadále vedlo v evidenci jako vojína v záloze. Nejvíc ho trápilo, že byl neprávem označen za jednoho z viníků mnichovské kapitulace. V červnu 1953 mu odebrali penzi a Ludvík Krejčí zůstal zcela bez finančních prostředků.

Aby zajistil svoje dcery a nemocnou manželku začal pracovat jako pomocný dělník v továrně na knoflíky v Jablonném nad Orlicí. A to přesto, že už byl v důchodovém věku 63 a více let. Občané Jablonného nad Orlicí na něho tehdy i dnes vzpomínají jako na skromného, pracovitého, přátelského a čestného člověka. Teprve po intervenci sovětského maršála I. S. Koněva mu byl v roce 1969 vyměřen částečný vojenský důchod.

Zemřel téměř zapomenut v hodnosti prostého vojína v záloze dne 9. 2. 1972 v Ústí nad Orlicí ve věku 81 roků. Pohřben byl v rodných Tuřanech s legionářskými poctami. Bylo tak splněno jeho přání, které vyslovil koncem září roku 1938 u hrobu svých rodičů v přítomností svých příbuzných brzy poté, co byl „Hlavní štáb čsl. branné moci" přesunut z Prahy na zámek v Račicích u Vyškova. Generál Krejčí, rodilý Moravan, byl znám jako tuřanský patriot. V době mobilizace přijel z Račic nakrátko tajně za svými příbuznými a přáteli legionáři. Své přání vyjádřil slovy: „Kdybych padnul, tak žádný Žižkov, pochovejte mě v Tuřanech!" Žijícím spoluobčanům slavného rodáka připomíná pamětní deska na jeho rodném domě v Brně-Tuřanech, na Tuřanském náměstí č. 31.

V květnu roku 1990 byla Ludvíku Krejčímu prezidentem republiky Václavem Havlem posmrtně vrácena hodnost armádního generála. V červnu roku 1997 byly oceněny i jeho zásluhy pro odboj udělením osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sbírky. V lednu roku 1998 byl podán návrh na udělení Řádu Bílého lva in memoriam, který se setkal s velkou podporou občanů. Příslušná komise však tento návrh nakonec zamítla. V říjnu roku 2008 byl in memoriam vyznamenán Křížem obrany státu ministra obrany České republiky. O devět let později, dne 28. 10. 2017, obdržel armádní generál Ludvík Krejčí od prezidenta republiky Miloše Zemana in memoriam Řád Bílého lva vojenské skupiny I. třídy za mimořádné zásluhy o obranu a bezpečnost státu.

Pamětní deska na rodném domě Ludvíka Krejčího v Brně-Tuřanech

Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Opevnění Československé republiky v roce 1938

Řád bílého lva - nejvyšší státní vyznamenání České republiky

Misie

První pracovnici kanadské misie jsem potkal náhodou ve Ouagadougou, Burkina Faso. Vrátil jsem se jedno odpoledne z cesty do Ghany, kam se jezdilo za obchodem. V Ghaně nebyly náhradní díly na auta, ani pneumatiky zatíženy vysokým clem. Vyplatilo se dojet tam se starými pneumatikami na autě. Kousek za hranicí, v Balgatanga, přezout za nové, projet trochu blátem a naložit něco dřeva. Aby byl oficiální účel cesty splněn. A taky naložit něco pašovaného zboží. To aby byl důvod podplácet celníky. Při tom dohadování se pak nestarali o pneumatiky. Měli dobrý pocit, že něco vydělali. Vláda je zase tak dobře neplatila. Svět chce být klamán.

V Balgatanga jsem provozoval se svým přítelem z dob studií v Praze, nyní náčelníkem kmene Ašanti v Kumasi, sklad a obchod. Pneumatiky, staré i nové jsme si tam posílali po celých kontejnerech z Evropy. Obchod to byl bezpečný a legální. Tedy v Ghaně, kde se mluví anglicky. Pro většinu obchodníků z Burkiny to byla nebetyčná překážka. Mluví jen Francouzky.

Byl jsem hladový a vyprahlý měl velkou chuť na dobré jídlo a studené pivo.Volba padla na zahradní restauraci Tam-Tam. To byla vyzkoušená oáza dobrého jídla po dlouhé cestě. Restauraci provozoval sympatický Rakušan z Klagenfurtu. Pracoval dříve v Kamerunu jako technik u rozvojové pomoci. Poznal v tom kraji svoji domorodnou ženu, tedy nutno říct, že po čertech hezkou černošku a usadil se s ní ve Ouagadougou jako restauratér. Zpět do Evropy se mu nechtělo. On Rakušan, já z Čech, v podstatě jsme si byli v té daleké Africe takřka krajané z Evropy. Byl rád, že může s někým čas od času poklábosit v rodném jazyce, německy.

Vařil výborná evropská jídla. Vynikající hovězí guláš, grilované klobásky a další dobroty. Pro mě byl v Tam-Tamu favoritem „steak haché“, v podstatě přes půl talíře veliký karbanátek, k tomu kupa bramborové kaše se smaženou cibulkou a kyselé zelí „choucroute“.

V restauraci seděla vzadu u zahradního stolku jen jedna bílá žena neurčitého věku. Jinak bylo prázdno, byla odpolední siesta. Člověk si ji všimnul ať chtěl nebo ne. Potkat v restauraci v Africe samotnou bílou dámu v prázdné restauraci, to se nevidí každý den. Zavadil jsem o ni jen letmým pohledem. Četla si v knize a na stole jí stála velká plastiková láhev s vodou Lafi.

Šel jsem se posadit rovnou na bar, objednat jídlo a pití. Hlad i žízeň byly veliké. Přišel Rakušan, nalil mi pivo, abych spláchl první prach v hrdle a zašel do kuchyně zorganizovat vaření. Po chvilce se vrátil, nalil si taky a dali jsme řeč. Delší dobu jsem tam u něho nebyl.

Pohledem hledám jeho ženu. Pochopil můj pohled. „Je v Paříži. Utekla mi s prachatým Francouzem. Neměl jsem to ani s kým zapít. Franku, co si dáš? Zvu tě!“

Nemohl jsem to pozvání odmítnout. Bylo by vskutku nehumánní nechat takřka krajana z Evropy v bolesti srdce samotného. Začali jsme vodkou s ledem.

Po chvíli, při druhé láhvi, jsme už byli asi trošku hlasití. Letmo jsem pohlédl na tu dámu. Koukala po nás, no nikdo jiný tam nebyl, tak jsem ji pozval na bar ať zapíjí ten podlý útěk šéfovy manželky s námi. Dostala skleničku, vylíčil jsem jí okolnosti. Pila s námi na žal a držela krok. Mluvila strašnou kanadskou francouzštinou, byla z Quebecku a v tuhle chvíli už ani ne moc ošklivá.

Později odpoledne, to už začali chodit hosté, přišly servírky a v restauraci začal normální provoz. Bylo mě dobře na duši. I Rakušan se začal usmívat. Dáma už byla i koukatelná a příjemná. Zjistil jsem, že pracuje kdesi na misii a přebývá v Yako. Nové přátelství jsme znovu ve třech zapili, to už koňakem. Zřejmě tam bylo mezi tím i nějaké to harašení z naší strany. Dáma byla vstřícná vůbec se neupejpala.

K večeru přijel Boubacar. Doma mu řekli kam jsem zamířil. Přijel mě vyzvednout. Rakušan už mluvil těsnopisem. Venku před Tam-Teamem stálo ještě moje auto. Bylo třeba zorganizovat dopravu domů, sehnat druhého šoféra.

Asi jsem i hlasitě protestoval. Nechtělo se mně opustit tu šarmantní dámu a večer byl ještě mladý. Veden hříšnou touhou jsem se s ní nakonec domluvil, že ji v budoucnu navštívím. Měli jsme v okolí Yaka co do činění. Bylo třeba obhlédnout zlatonosné území, jak nám to popsal náš známý coutimier responsable.

Nákladní Mercedesy naložené zbožím i lidmi

Frank Nekovář s africkými dětmi

Po několika dnech jsme skutečně tím směrem vyrazili. Byl jsem natěšený na novou přítelkyni a zvědavý na krajinu oplývající zlatem. To území se nakonec ukázalo jako kamenitá křovinatá krajina s ostrovy úrodnější půdy, kde místní pěstují sorghun a taky občas kukuřici. V období sucha je to kamenitý suchopár s pichlavým křovím.

S dámou z misie to bylo podobné jako s tou krajinou. V Yaku jsme její obydlí celkem snadno našli. Přišla nám otevřít místní služebná a uvedla nás pod pergolu s krásnými květy. U stolku s čajem seděla osoba neurčitého věku, zřejmě žena. Měla na sobě dámské šaty. Tato bytost se vůbec nepodobala té šarmantní dámě, co jsem onen večer opustil v Tam-Tamu. Pleť měla šedivou nad horním rtem celkem dlouhé řídké fousy. Musela to být ale ona, byla bílá a kromě několika černých zdravotních sester, se tu jiná žena nevyskytovala.

Cítil jsem se nesvůj a nebylo mi do řeči. Asi to vycítila. A že to z mé strany není mladický ostych ji také určitě došlo. Zřejmě situaci podobného rázu nezažila prvně. Proto asi zůstávala nezadaná a sama v Africe.

Po prvním překvapení se rozhovor rozproudil. Pro Boubacara to byla přece jen bílá žena. Tvářil se velmi mile a mluvil k ní s nestrojeným úsměvem. On by se určitě tvářil velmi mile na jakoukoliv bílou ženskou, kdyby byla jen o trochu hezčí než čarodějnice.

Celkem věcně a zdvořile jsme se pobavili o činnosti misie, jak funguje, kde mají problémy. Po pravdě mluvil většinou Boubacar. Já, ve střízlivém stavu, jsem té její bizarní francouzštině z Kanady moc nerozuměl. Dali jsme si adresy a domluvili spojení přes Boubacara. Ani jsme nedopili čaj a uháněli bystře pryč. Musel jsem to zklamání spláchnout nějakým tím chladným pivem a pokračovat v obhlídce terénu.

Později jsem se na misii zastavil. Zajímala mě hlavně jejich dobře vybavená ošetřovna. Domluvil jsem se s nimi, čím bych mohl pomoci. V té době jsem už věděl, že mohu nabídnout cennou pomoc. Můj doktor v Německu (Hausartz) mi už před časem nabízel zdravotnický materiál i léky pro Afriku, zdarma. Jen bylo třeba zajistit dopravu.

Takto oklikou, přes skoro milostné dobrodružství, začala moje dlouhá spolupráce s kanadskou misií. Tehdy jsem ještě netušil, jaké to bude mít pro mé podnikání ve zlatě výhody. Nebyl v tom z mé strany od samého počátku ani gram vypočítavosti. Chtěl jsem prostě jen pomoci. Jak ale říkal můj tatínek: „Co bůh řídí, dobře řídí."

Na autech posílaných do Afriky se pro léky vždy místo našlo. A když místo nebylo, tak se najít muselo. Z misie jezdili pracovníci pravidelně do Quagadougou. Došlý materiál si tam vždy vyzvedával někdo z nich osobně u nás ve firmě přímo ze skladu. Příjem léků a vybavení, ze své vlastní iniciativy (nikdo je o to nežádal), potvrzovali vždy hezkým dopisem. Ten jsem potom vozil do Evropy. Pro doktora i jeho přátele v Německu byl ten děkovný dopis víc než peníze. Po letech, když jsem už těžil zlato na Touroubě, mi misionáři pomoc opláceli. Taky zadarmo. Ukázalo se že je to dobré, mít v dosahu doktory s dobře vybavenou ordinací. Čas šel dál.

Zastavili jsme se jednou s geologem, při zpáteční cestě z průzkumu v odlehlé oblasti, pod zakrslým stromem, abychom si trochu spočinuli. Byl to spíš takový větší keř bez listí, ale přece jen tím síťovím větviček trochu stínu dával. Opřel jsem se o kmínek, abych trochu ulevil svalům.

Něco mi padlo ze shora na krk a pořádně to kouslo. Ohnal jsem se rukou a kouslo mě to i do ní. Byl to asi 30 cm dlouhý stromový hádek. Čekal tam na kořist. Snažil se po zemi mezi kameny uniknout, ale měl smůlu. Jen se vztyčil a jakoby na ocase chvilku stál a pak padl zpět na zem. Trochu se zacukal znehybněl. Země byla rozpálena na 80°C. Neměl šanci uniknout. V této oblasti bylo v horninách hodně manganu. Kameny měly skoro tmavě fialovou barvu a vstřebávaly značné množství tepla. Na zem se nedalo ani posadit. I podrážky u bot musely být silné. Domorodci si vyráběli sandály ze starých pneumatik.

Uštknutí pálilo moc. Za chvíli jsem měl na krku bouli, jako půl slepičího vejce. Na ruce zbyl jen pupenec. Zřejmě mi to hádě vstříklo všechen svůj jed do krku. Začínal jsem vidět rozmazaně, opuchal mi jazyk.

Co teď. Od auta jsme vzdáleni dobré dvě hodiny chůze. Tedy při plné síle. Potom ještě 40 km kamenitou buší, než se dostaneme na prašnou silnic a pak už jen 70 km na misii, kde by měli mít sérum.

Zelená mamba – drobný stromový had, který má prudký jed a v terénu takřka dokonale splývá s listovím

Geolog z opatrnosti kopnul několikrát do stromku, zda ještě nějaké hádě v koruně nečíhá. Nečíhalo. Nanosil z okolí něco klacků a trávy, aby si měl na co sednout. Že bych došel v tomto stavu k autu nepřipadalo v úvahu. A mých 80 kilo by tam geolog taky neodnesl. Teplota ve stínu dosahovala kolem 45°C. Vody už také mnoho nezbylo, byli jsme už na cestě zpět. Dal jsem si jen malý lok, zbytek si vzal geolog.

Nosil jsem vždy u sebe na opasku „Pierre noire" - černý kámen, proti uštknutí. Přiložil jsem ho na ránu. Kámen se přisál. Až vysaje všechen jed, sám prý odpadne. Potud teorie. Nikdy jsem to na sobě nezkoušel a teď to bylo na ostro. Už jsem pomalu neviděl a v puse se mi usadil knedlík. Utrhl jsem kus košile a kámen ještě ke krku přivázal, abych ho snad nějakým prudkým pohybem neodtrhl. Víc se udělat nemohlo.

Dohodli jsme se s geologem, že si vodu nechá u sebe. Porozhlédne se kolem a vrátí se za hodinu. Když budu naživu, budu jistě schopen nějak dojít k autu. Pak se o vodu podělíme. Když ne, nedej bože, bude muset tělo zakrýt kameny, aby mě neožraly hyeny. Voda se mu při tom bude hodit. Později by pro mě přišel s nosiči, aby mrtvolu odnesli.

Probudilo mě silné kopnutí. Geolog stál nade mnou s děsem ve tváři. Myslel si, že už nedýchám. Posadím se pomalu a sahám po kameni na krku. Byl odpadlý. Držel ho jen ten kus košile. Visely na něm dvě žluté nitky, asi jeden a půl centimetru dlouhé. To byl ten prokletý jed. Pierre noire účinkoval podle očekávání a jed vysál.

Geolog mi pomohl na nohy a podal láhev s vodou. Byl rád, že nemusí snášet kamení. Sebrali jsme toho mrtvého hada do krabičky. To aby na misii věděli, jaké sérum použít.

Za pár hodin jsme došli k autu. V něm jsme už měli vody dost. Upadl jsem do jakéhosi mrákotného polospánku. Asi i trochu blouznil. Prý jsem i něco nesouvisle vykřikoval. Řeči prý geolog nerozuměl. Nebo nechtěl - byl decentní.

Finále v misii bylo pozoruhodné. Na hádě se doktor jen krátce podíval. Dokonce věděl o jaký druh hada tady jde. Prý je dosti jedovatý. Sérum mě ale nedal. Nebylo už potřeba. Měl jsem podle něho veliké štěstí. U mě se ten anděl strážný dost napracoval. Had mě kousnul do krčního svalu. Být to o kousek vedle, do tepny, asi by tyto řádky psal někdo jiný. Doktor vytáhl velkou láhev bourbonu na oslavu mého znovuzrození. Jásali jsme až do rána. Pierre noire nosím stále u sebe.

Mrtvá mamba na rozžhavém písku

Pierre noire - tzv. hadí kámen používaný domorodci v Africe, Indii a jiných zemích proti hadímu uštknutí

Pierre noire je úžasný kámen, původem z Indie. Jeden misionář zdědil tajemství výroby od starého fakíra. Kámen má cizokrajný vzhled o velikosti asi 5 cm^2 a 3 až 4 mm tlustý. Vypadá jako kus mastné břidlice. Nicméně se jedná o vyžíhané a spečené materiály rostlinného původu, kostní moučky atd.

Tento otec misionář byl Belgičan a vrátil se do rodné vlasti. Kameny byly vyráběny a nabízeny řeholníkům odcházejícím na misie. Potom, na konci svého života, měl tento misionář předat postupně toto úžasné tajemství dvěma sestrám či bratrstvu kteří pokračují s jeho výrobou.

Zde jsou pokyny pro jeho použití: po pavoučím kousnutí, uštknutí hadem, štírem atd. se černý kámen přiloží na krvácející ránu, kde zůstává přilepen dokud všechen jed nevysaje Kámen pak sám od sebe odpadne.

Aby mohl být znova použit, stačí kámen ponořit do vlažného mléka. Mléko působí jako protijed a má schopnost jed z kamene vytáhnout. Během koupele mléko získává žlutavé odstíny. Koupel provádíme v čistém mléce až do okamžiku, kdy se mléko přestane reagovat. Kámen se pak omyjeme vlažnou vodou. Tím je regenerován a připraven pro další použití.

Zlato Afriky
Frank Nekovář

MLADÝM

Několik rad, jak prožívat volný čas a jak se zotavit

Aby se člověk opravdu celkově zotavil, je dobré dát odpočinout nejen tělu, ale umožnit zotavení a pokoj i duši.

Tělo si dobře odpočine a zotaví se v přírodě. Psychika dojde odpočinutí v prostředí, kde jsme přijímáni a milováni, a skrze odpuštění.

Duše si odpočine-v modlitbě – v setkání s Bohem, který je zdroj a původce všeho dobrého. Jen on je dárcem pokoje, který svět nemůže dát...

Sám Ježíš se často odebíral na „opuštěné místo" do přírody, aby se zotavil. Neboj se proto s ním vyjít ani ty!

Najdi si klidné místo. Nech se naplňovat rytmem přírody, rytmem deště, rytmem bublajícího potoka, rytmem rostoucích květin, rytmem putujícího slunce. Uvolněně naslouchej zvukům a tichu přírody. Pozoruj větve stromu, žasni nad leskem kapek rosy, nebo nad jednoduchostí pokojové rostliny... Zůstávej v klidu.

Pak začni ve svém srdci děkovat Bohu za vše, co jsi objevil. Takto v přírodě zakusíš blízkost Toho, který toto vše utvořil. Jen v Jeho blízkosti si můžeš opravdu odpočinout a zotavit se.

Najdi si klidné místo. Můžeš se procházet, sednout si, nebo si i lehnout. Předstup v tichu před Boha, uvolni se a promlouvej v hloubi svého bytí: „Pohleď, Bože, zde jsem." Takto k němu můžeš promlouvat kdykoliv a kdekoliv...

Pak mlč a v pokoji mu naslouchej. Když cítíš, že jsi v nitru svého bytí připraven dále s Bohem komunikovat, pak se modli: „Můj dobrý Otče, jsem tvé dítě. Ty mě miluješ a jsi všemocný." Nech tyto věty znít ve svém srdci, než si uvědomíš, že v Bohu je tvoje pravá jistota, která je pramenem i tvého zotavení. Neboj se takto s Bohem komunikovat každý den, nebo raději i několikrát denně.

(Podle Tomislava Ivančiče)

Odpočinek a rekreace může být:

* příležitostí k načerpání sil pro tělo i ducha
* časem pro lidi blízké: děti, partnery, stárnoucí rodiče, opuštěné přátele
* skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět ani nezhroutí, ani nezastaví
* příležitostí k obdivování Božího díla
* příležitostí k zamyšlení nad sebou samým
* příležitostí k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
* příležitostí k (pře)hodnocení zaběhaných životních cest
* obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha

Modlitba:

DOBRÝ BOŽE, jsem šťastný, mám volno.
Čas pro sebe, čas pro tebe.
Očekávám mnoho –
slunce, oblaka, vítr, vodu, dálky, přátele.
Otevři mi oči pro krásu svého světa,
dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření.
Děkuji ti za ty dny volnosti.
Dej, ať nasbírám sílu, abych byl laskavější.
Setkám se s lidmi, blízkými i cizími, děkuji ti
a prosím tě, abych jim dovedl naslouchat,
abych se přiblížil jim i jejich světu,
abych jim porozuměl, neboť mám čas.
Dej mi slova a činy, které dávají radost.
Na všech cestách ať je se mnou tvá láska.
Dej, ať se vrátím domů
bohatý zkušenostmi a novou silou.

(Pereira, Myšlenky a modlitby)

Převzato z Věstníku
České Katolické Misie v Kalifornii

Český právník Vám opět radí (3)

Mám ve vlastnictví ideální 1/5 podílu na činžovním domě v Teplicích. Jaká jsou moje práva, jako minoritního vlastníka? Může si většinový vlastník dělat, co se mu zlíbí? Jak se mohu bránit?

Obecně má každý ze spoluvlastníků právo, s omezením vyplývajícím z jeho spoluvlastnického podílu, společnou věc držet, užívat a jinak s ní nakládat, má právo na její plody a užitky a má i právo věc zničit. Spoluvlastnický podíl určuje vzájemný vztah mezi spoluvlastníky a vyjadřuje jejich míru účasti. V případě, pokud je v rozporu se zákonem zasahováno do jeho právního postavení, je každý ze spoluvlastníků oprávněn domáhat se samostatně ochrany svého práva u soudu či u jiného, zákonem povolaného orgánu ochrany, a to jak proti jiným spoluvlastníkům, tak proti třetím osobám.

Protože platí, že každý spoluvlastník je oprávněn k účasti na správě společné věci, nelze tak při rozhodování o běžné správě žádného spoluvlastníka opominout, a to ani toho minoritního. Aby mohlo rozhodnutí majoritní většiny spoluvlastníků nabýt právních účinků, aby bylo závazné, je třeba, aby byli všichni spoluvlastníci předem (řádně a včas) vyrozuměni o potřebě rozhodnout.

Toto pravidlo je odlišné v případech rozhodování o tzv. neodkladných záležitostech, tedy záležitostech, které vyžadovaly okamžité jednání. V tomto případě má spoluvlastník opominutý při rozhodování právo obrátit se na soud, aby určil, že dané jednání ho nezavazuje a soud v konkrétním případě posoudí, zda je spravedlivé požadovat po spoluvlastníkovi, aby snášel takové rozhodnutí a byl jím zavázán.

Situace, kdy jste ve spoluvlastnictví s osobami, se kterými nemáte uzavřenou dohodu o správě společné věci, či není péče o nemovitost jinak ošetřena, mohou být velmi komplikované. Doporučuji proto obrátit se na odborníka, který Vám poradí a pomůže danou situace řešit dle Vašich aktuálních potřeb. Může se jednat o advokáta, či jiného odborníka.

Zjistil jsem, že nemovitost, kterou vlastním v České republice, někdo neoprávněně užívá. Jak se proti tomu mohu bránit?

V tomto případě bych Vám doporučil obrátit se na odborníka, nejlépe advokáta, který Vás v jednání s tímto neoprávněným uživatelem zastoupí a navrhne postup v této věci. Bude třeba zjistit, o koho se jedná, zda k tomu přeci jen nemá nějaké oprávnění. Pokud ne, bude třeba ho řádně vyzvat předžalobní výzvou, aby se svého chování zdržel či odstranil daný protiprávní stav. Pokud nebude s danou osobou možná dohoda, která by byla v tomto případě nejsnazší, bude třeba podat žalobu, např. tzv. negatorní žalobu, v které můžete žádat, aby se osoba svého protiprávního jednání zdržela. Vždy ale záleží na posouzení dané konkrétní situace, tak aby se zjistilo, o jaký případ se jedná, proto Vám doporučuji kontaktovat advokáta, který se daného problému ujme. I zde to však může trvat léta.

Zjistila jsem, že pole, které vlastním na Moravě, užívá někdo bez mého vědomí. Jak se proti tomu mohu bránit? Mohu vymáhat nějaké finanční plnění za její užívání?

V tomto případě bude dobré obrátit se na společnost, která danou zemědělskou půdu obhospodařuje, Tuto informaci můžete zjistit ve veřejném registru půdy LPIS, zde je evidence uživatelů zemědělské půdy, případně se informovat na městském úřadu, a následně s danou společností uzavřít pachtovní smlouvu, na základě které Vám bude pachtýřem uživatelem vypláceno pachtovné nebo Vám bude poskytnuta poměrná část výnosu z věci. Finanční plnění za užívání předmětných pozemků z titulu bezdůvodného obohacení je možné vymáhat jen 3 roky zpětně od doby, kdy zjistíte, že jsou neoprávněně užívány. Jako první musíte danou společnost vyzvat, aby Vám toto bezdůvodné obohacení vydala, a to na základě obvyklé ceny v místě a čase. Pokud by to odmítla, máte právo podat žalobu na vydání bezdůvodného obohacení k soudu.

Doporučuji Vám oslovit odborníka, který Vám s celou záležitostí v místě pomůže. Vstoupí do jednání s neoprávněným uživatelem za Vás. Může jím být i advokát, který Vás může zastupovat i v soudním řízení, pokud se uživatel bude vzpírat uhradit Vámi nárokovanou částku, popřípadě připravit pachtovní smlouvu s tímto uživatelem nebo třetí osobou.

Můj manžel je český občanem a vlastní v Kroměříži nemovitost. Po jeho smrti bych se měla stát jeho dědicem. Nechci ale nemovitosti v České republice vlastnit. Četla jsem, že je možné zcizit pozůstalost na třetí osobu již v průběhu dědického řízení. Je to skutečně tak?

Ano, pozůstalost je možné zcizit již v průběhu dědického řízení, a to smlouvou o zcizení pozůstalosti, která musí být provedena notářským zápisem. Jedná se ale o velmi specifický institut, který zatím není v České republice příliš užívaný. Doporučuji Vám tedy oslovit odborníka, advokáta či notáře, který již s tímto institutem má zkušenosti a bude schopen Vám opravdu odborně pomoci.

Pozůstalost je takto možné nabídnout k odkoupení komukoliv. Vždy doporučuji být v této věci při prodeji zastoupen, nejlépe advokátem. Ten Vám pomůže najít i vhodné alternativy řešení Vaší možné pozůstalosti.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Meet Kathy Salvi - U.S. Senate Candidate

Dear Friends,

meet Kathy Salvi, a close family friend of John Jaroslav Kyncl Ph.D., Sc.C. and Mila Kyncl M.D.

Kathy won the republican nomination the other day. Very smart, devoted practicing catholic woman! She is a lawyer, graduate of Loyola University and Chicago Kent College of Law. She is mother of six and grandmother of three. Her daughter Mary has been aide to president Trump at the WH for over two years. Through her Czech friends, Kathy is familiar with all Czech affairs for over 20 years. We believe she could represent our Czech interests on the republican site of Senate in the future, and emerge as a reincarnation of Judy Baar Topinka's personality for the Chicago Czech community.

Raised in Waukegan to hard-working parents, Kathy worked her way through high school and began learning the value of hard work herself when she got her first job busing tables at the age of 14. With the goal of staying in Illinois and close to her family, Kathy attended Loyola University obtaining a B.A. in Communications. However, it was through the example of her parents and her religion as well as being the family arbiter as the firstborn of nine children, Kathy decided she wanted to pursue a career in law helping others.

After passing the Bar in 1984, Kathy committed herself to public service. First, serving as a judicial clerk to the Honorable Justice Harry D. Strouse of the Second Appellate District, Illinois. And then, after spending almost a year observing lawyers in court and working on a number of criminal cases, Kathy chose to continue her career in public service and become an Assistant Public Defender with the Lake County Public Defender's Office. She obtained a firsthand look at our criminal justice system and was able to learn what worked and what did not. She was a talented trial attorney, where she had the distinction of winning 11 consecutive hearings and trials. In 1987, she entered the private practice of law and currently serves as a partner at the law firm of Salvi & Maher. She spends every day fighting for those who have been wronged by others.

Kathy will work to bring back faith in our government, restore public trust, and reinstate civility to public service.

Kathy is running for U.S. Senate because Illinoisans lack the leadership they deserve. Both in Springfield and in Washington, we are crippled by one-party rule that has done serious damage to Illinois families and businesses. Partisan politics and radical agendas prevail over the best interests of the people of Illinois.

Mistrust in government continues to grow due to the repressive policies that interfere with our freedoms and way of life. The policies of those currently in power have failed our children in the classroom, have set double standards, have made our communities less safe, and have resulted in business closures due to costly and unnecessary regulation. Working men and women struggle to make ends meet due to rising costs and high taxes, healthy parenting is not acknowledged, promoted, appreciated, family life supported. Kathy will work to bring back faith in our government, restore public trust, and reinstate civility to public service.

Kathy and her husband Al have six children, three grandchildren and currently reside in Mundelein, Illinois, where they raised their family. Kathy has remained an active member of her community. She served on the Board of Midtown Educational Foundation from 1993 to 2013. She taught Sunday School classes at St. Peter's in Volo and Santa Maria del Popolo in Mundelein and was an active volunteer at Fremont District 79 where her children attended school. Kathy participated in the planning sessions for the United Nations Conference on Women in New York City and Beijing, China.

Kathy will be an effective leader and get things done on the issues that matter to the people of Illinois, because as a lifelong Illinoisan, these are the issues that matter to her. She will work to create good jobs, fight to lower costs and energy prices, make our communities safer, support law enforcement, and ensure parents have control over their child's education.

https://www.kathysalvi.com/meet-kathy

MY LITTLE CATECHISM

103. Q: Does the sacrament of reconciliation reconcile us only with God?
A: No. The sacrament of reconciliation reconciles us with God and with the Church.
In the Bible: 1 Corinthians 12:26
In the Catechism: CCC, 1422,1449, 1469

Going Deeper
God delights in his relationship with you, and he delights in your relationship with the Church. Sin makes your soul sick, it hurts other people, and it harms your relationship with God and the Church. When we go to confession, God forgives us and heals our soul. He also heals our relationship with him and with the Church through the sacrament of reconciliation.

104. Q: How do we experience God's mercy?
A: We experience God's mercy in the sacrament of reconciliation. We also experience God's mercy through the kindness, generosity, and compassion of other people. God's mercy always draws us closer to him. We can also be instruments of God's mercy by exercising the works of mercy with kindness, generosity, and compassion.
In the Bible: Luke 3:11; John 8:11
In the Catechism: CCC, 1422,1449, 2447

Going Deeper
Sometimes when we do something that is wrong we may be tempted to think that God will not love us anymore. But that is never true. God will always love you because our God is a merciful God God shows us his mercy by forgiving us, teaching us, and caring for our physical and spiritual needs, even when we don't deserve it. He shows us his mercy through the sacrament of reconciliation and through the loving actions of other people. God invites you to spread his mercy by forgiving others, praying for others, and caring for those in need.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

103. Otázka: Smiřuje nás svátost smíření pouze s Bohem?
Odpověď: Ne. Svátost smíření nás smiřuje s Bohem a s církví.
V Bibli: 1. Korintským 12:26
V katechismu: KKC, 1422,1449, 1469

Hlouběji
Bůh se těší ze svého vztahu s vámi a těší se z vašeho vztahu s Církví. Z hříchu je nemocná vaše duše, ubližuje druhým lidem a škodí vašemu vztahu s Bohem a církví. Když jdeme ke zpovědi, Bůh nám odpouští a uzdravuje naši duši. Uzdravuje také náš vztah k němu a k církvi prostřednictvím svátosti smíření.

104. Otázka: Jak zakoušíme Boží milosrdenství?
Odpověď: Boží milosrdenství zakoušíme ve svátosti smíření. Boží milosrdenství zakoušíme také prostřednictvím laskavosti, štědrosti a soucitu druhých lidí. Boží milosrdenství nás k němu vždy přibližuje. Můžeme být také nástroji Božího milosrdenství, když budeme skutky milosrdenství vykonávat s laskavostí, velkorysostí a soucitem.
V Bibli: Lukáš 3:11; Jan 8:11
V katechismu: KKC, 1422,1449, 2447

Hlouběji
Někdy, když děláme něco špatného, můžeme být v pokušení myslet si, že nás Bůh už nebude milovat. Ale to není nikdy pravda. Bůh nás bude vždy milovat, protože náš Bůh je milosrdný Bůh Bůh nám projevuje své milosrdenství tím, že nám odpouští, učí nás a stará se o naše fyzické a duchovní potřeby, i když si to nezasloužíme. Projevuje nám své milosrdenství skrze svátost smíření a skrze láskyplné jednání druhých lidí. Bůh vás zve, abyste šířili jeho milosrdenství tím, že budete druhým odpouštět, modlit se za druhé a pečovat o ty, kteří to potřebují.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Přízrak „černé paní“ na hradě Sovinec

Vesnice Sovinec a stejnojmenný hrad se nacházejí na severní Moravě v pohoří Nízký Jeseník nedaleko města Rýmařov. Spadají do správního obvodu města Rýmařov v okrese Bruntál v Moravskoslezském kraji. Obě místa jsou spravovány z nedaleké obce Jiříkov. Hrad Sovinec stojí na širokém skalnatém ostrohu nad vesnicí Sovinec. Osudy vesnice a hradu byly vždy úzce spojeny. Hrad Sovinec byl v minulosti správním centrem okolních vesnic, lesů, polí a rybníků. Vesnice i hrad měly ve znaku nočního ptáka sovu. To proto, že sovy se v tomto kraji vyskytovaly a dosud vyskytují v hojném počtu.

Hrad Sovinec byl postaven na začátku 14. století bratry Vokem (tj. Vojtěchem) a Pavlem ze Sovince. Tito páni ze Sovince byli pokračovateli starého moravského šlechtického rodu Hrutoviců. Předtím byli many olomouckého biskupa a sídlili na hradě Mutkov u Huzové. (Poznámka J. K: slovo „man“ vzniklo z německého Lehnsmann. Byl to leník, vazal.) Přibližně o sto let později, v držení pana Pavla ze Sovince, byl hrad Sovinec jednou z husitských pevností, které bezprostředně ohrožovaly i město Olomouc. Někdy kolem roku 1426 byl hrad zvolen jako místo důležitých politických jednání mezi Prokopem Holým a kandidátem na český trůn Zikmundem Korybutovičem. To byl litevský kníže, talentovaný vojevůdce a husitský hejtman. Po jistý čas byl českým zemským hejtmanem.

Hrad Sovinec dědili potomci pánů ze Sovince až do roku 1540. Toho roku byli nuceni svoje značně zadlužené panství i s hradem Sovinec prodat jednomu z nejbohatších moravských pánů, panu Kryštofu z Boskovic a na Třebové. Kryštofův vnuk Jan pak nedlouho před svou smrtí prodal celé sovinecké panství roku 1578 panu Vavřinci Ederovi ze Štiavnice. Vavřincova jediná dědička, jeho dcera Anna, se po otcově smrti provdala roku 1592 nebo 1594 za Jana staršího Kobylku z Kobylího. Ten byl rovněž potomkem starého moravského rodu. Výhodný sňatek s bohatou Annou Ederovou přivedl rázem Jana staršího Kobylku z Kobylího mezi nejbohatší moravské rody. Horlivý evangelík, Jan starší Kobylka, se pak stal jedním ze 30 moravských direktorů.

Po bitvě na Bílé hoře, roku 1623, prodal Jan starší Kobylka hrad Sovinec s celým svým panstvím hluboko pod cenou Řádu německých rytířů. On pak se svojí rodinou žil ve Šternberku a Olomouci. V časech třicetileté války (1618–1648) byl hrad Sovinec dobyt a vypleněn zprvu dánskými, později švédskými protestantskými vojsky. V roce 1784 byl chátrající hrad, na dovršení zkázy, zničen úderem blesku a rozsáhlým požárem. Teprve až v roce 1837 byl opraven. To aby v něm mohl být zřízen řádový chlapecký seminář a od roku 1867 lesnická škola.

Na počátku 20. století nechal mistr Řádu německých rytířů hrad Sovinec opravit a vyzdobit. Hrad potom sloužil jako letní sídlo čelních představitelů Řádu. Bylo v něm řádové muzeum a řádová knihovna. V době 2. světové války se na hradě Sovinec usadila speciální jednotka SS. Z hradu se stalo vězení francouzských důstojníků a odpůrců Hitlerova režimu. V prvních dnech osvobození roku 1945 hrad vyhořel. V roce 1960 připadl hrad Sovinec Vlastivědnému ústavu v Bruntále. Ten se podle svých možností věnoval stavebním opravám hradu a nezbytným restaurátorským pracím.

Na sklonku 20. století archeologové našli na hradu Sovinec zazděné ostatky dvou lidských bytostí. Jednalo se o muže robustní postavy, který zemřel ve věku 50–60 roků a mladé ženy, které mohlo být 15–17 roků. Podle odborných záznamů měla dívka lebku v obličejové části roztříštěnou. Ruce měla mírně pokrčené a obě zápěstí zkřížená přes sebe. Pravděpodobně měla svázané ruce. Vzhledem k tomu, že podobné nálezy lze jen velmi těžko vysvětlit, nabízí se prostor volným úvahám a bezbřehé fantazii. Jaké drama se na hradě Sovinec odehrálo?

Budova, ve které k nálezu došlo, pochází ze 17. století. Podle jedné z teorií by se mohlo jednat o tělo šlechtičny Anny, dcery pana Vavřince Edera ze Štiavnice. Jak již bylo řečeno po otcově smrti se Anna provdala za šlechtice Jana staršího Kobylku z Kobylího. Dokud Anna žila, byl Jan starší Kobylka pouze manželem bohaté šlechtičny. Když Anna dne 18. 1. 1607 zemřela, stal se Jan starší Kobylka jediným majitelem rozsáhlého majetku zámožného rodu Ederů. To mu otevřelo jeho úspěšnou kariéru v různých oblastech veřejného života.

Černá paní

Skutečnost je však taková, že ostatky paní Anny jsou pohřbeny v obci Paseka, v tamním kostele sv. Kunhuty. Toto místo si pan Jan starší Kobylka vybral jako rodové pohřebiště příslušníků svého rodu. Předpoklad úmyslného zabití a následného zazdění těla paní Anny na hradě Sovinci je tedy zcela vyloučen.

Je tu ale ještě další teorie. Podle ní by nalezená kostra mohla patřit dívce, která se odmítla provdat za jednoho z hradních pánů. Za trest byla zabita a zazděna společně se svým otcem. Dodnes se prý její duch zjevuje na nádvořích a chodbách hradu Sovinec jako paní, oděná do černého hávu. Je nazývána „černou paní“. Je protikladem a obdobou strašidelného zjevení nazývaného „bílá paní“.

Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Hrad Sovinec z ptačí perspektivy

